

SUFLET DE

sufletdefemeie.ro

FEMEIE 46

Dar
nemeritat

La cină

Elogiu pentru

Mame

Primavara
anotimpul biruințelor

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

*”Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima.
Mă voi lăsa să fiu găsit de voi”, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.”
Ieremia 29:11-14 VDC*

Mii și mii de rugăciuni se îndreaptă spre poporul ucrainian, care este atât de greu încercat în aceste vremuri de război. Noi, colectivul de redacție “Suflet de Femeie”, nu putem sta pasive și ne alăturăm eforturilor de ajutorare a zecilor de mii de refugiați care ajung în țara noastră, în încercarea de a-și salva viețile. De aceea te invităm și pe tine dragă cititoare să ne sprijini în această inițiativă, nevoile sunt multe și orice ajutor financiar contează.
Toate fondurile strânse în urma vânzării revistei “Suflet de Femeie”, vor ajunge la cei care au nevoie cel mai mult de ajutor în aceste zile.
De aceea, dacă dorești să donezi și tu ceva acestor oameni care se află în dificultate, mai jos îți punem la dispoziție următoarele conturi:

Fundația Mater:
În lei pentru Revista “Suflet de Femeie”
Banca Românească - RO11BRMA0999100082072472
în EURO sau alte valute
Banca Românească - RO11BRMA0999100088078712

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

CUPRINS

6	DAR NEMERITAT LUCIANA SAND	28	RUGĂCIUNE CU CREDINȚĂ LIDIA ALDEA
8	BUNICO, POVESTEȘTE-MI SIMONA DECEAN	30	DOAMNE, DE MULT ȘOPTESC O RUGĂCIUNE DANIELA BOCA
10	LA MULȚI ANI, FEMEIE MIKA VARGA	32	PACEA LI CRISTOS RUTH BORGOVAN
11	TRANSFORMAREA ADEVĂRATĂ ALINA THOTAN	33	FLORILE INVIERII TABITA CURACIUC
12	VALEA PLÂNGERII ATENA BLOJ	34	CUM CREȘTEM COPII CARMEN BUSCH
14	PRIMĂVARA, ANOTIMPUL BIRUIȚELOR REBECA TOMA	37	GÂNDURI RĂMASE ÎN TOAMNĂ IASMINA LUP
16	ELOGIU PENTRU MAME FLAVIA PRECUP	38	MAIA LAVINIA JINAR
17	LA CINĂ ADINA COSTA	40	VASUL MEU MIHAELA CIOREI
18	MATERNITATEA LIDIA ȘCHIOPU	42	STRÂNG CUVÂNTUL TĂU DANIELA DECEAN
20	LUCRURI MICI, CARE ARATĂ UN DUMNEZEU MARE PETRUȚA NĂLUCA	44	PRIVIND CU RECUNOȘȚINȚĂ SPRE EL MARIA MUNTEAN
22	DOMNUL VA INECUVÂNTA DIANA KISS	46	RECENZIE CARTE LUMINIȚA CIUCIUMUȘ
24	AȘTEPTÂND CU CREDINȚĂ ȘI RĂBDARE REBECA BELEAN	47	E VREMEA SĂ NE TREZIM VICTORIA NATEA
24	IRE, NISSI, RAFA... DANIELA DECEAN	48	BRIOȘE CU AFINE BRIGITTA GALFI
25	EXPERIMENTÂND PACEA LUI DUMNEZEU DANIELA BELEAN	49	RED VELVET ANDA CRISTACHE
26	SĂDEȘTE-MI DOAMNE O PRIMĂVARĂ ÎN SUFLET DANIELA RAT		
27	ÎNTRE ZÂMBET ȘI SUSPIN MIRELA CIMPIAN		

Colectivul de redacție:

Rodica Baci
Biserica “Emanuel”, Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica “Noul Legământ”, Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica “Bethel”, Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica “Emanuel”, Târgu Mureș
Diana Dora Baci
Biserica “Emanuel”, Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica “Harvest”, Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica “Harul”, Târgu Mureș
Luciana Sand
Biserica “Filadelfia”, Târgu-Mureș

Design

Luciana Sand

Corectură și redactare

Lidia Aldea
Lidia Bleahu
Diana Dora Baci

O altfel de *primăvară...*

Iată că vine primăvara! Dar în loc să ne oprim la primii ghiocei și să ne pregătim de toate sărbătorile frumoase ale acestui anotimp, suntem cutremurați, nici nu găsim cuvinte să scriu ceea ce simt privind la Ucraina, privind la refugiații care au venit în număr foarte mare aici, la noi în România, să-și scape viața.

Nu am mai avut o astfel de primăvară! E trist să vedem mame cu copii, cu valize în mână și cu lacrimi în ochi, venite de peste graniță să-și scape viața. Sunt imagini zdrobitoare la care asistăm live, și cine ar fi crezut că după 30 de ani de libertate să se ajungă la o situație atât de încordată, să auzi din nou focuri de arme, să vezi tancuri și avioane de luptă.

Și totuși, primăvara este frumoasă, viața este frumoasă.

Frumusețea va salva lumea! Spunea Dostoievski, un scriitor rus din secolul trecut, să nu uităm că și rușii au oameni lor de valoare, ca și orice alt popor.

Ce fel de frumusețe ne poate salva acum?

Frumusețea inimilor și a caracterelor, așa cum spunea și Solomon: "Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui". Ce-i poate ajuta pe ucrainieni acum? Dragostea noastră, rugăciunile noastre, bucata de pâine întinsă celor veniți în România sau celor rămași în asediu acolo peste graniță. Mila popoarelor din jur și implicarea fiecăruia în a opri războiul, a veni în ajutorul celor ce suferă pe nedrept.

Cum putem ști dacă suntem frumoși cu adevărat? De obicei ne uităm în oglindă să vedem cum arătam, dar și pentru sufletele noastre avem o oglindă de mare folos și de încredere, aceasta este reprezentată de Cuvântul Lui Dumnezeu.

Astfel, faptele noastre bune, care izvorăsc din credință, din mentalitate schimbată, empatie, dragoste de oameni, aceste fapte bune confirmă frumusețea caracterului nostru, ele sunt ca niște podoabe și mai mult decât atât această frumusețe contribuie la fericirea noastră și a altora.

"Fiți împlinitori* ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui." (Iacov 1 : 22-25)

O constatare se impune: Biblia prin Isus Cristos confirmă convingerea că „frumusețea va salva lumea”. Cristos e „frumos” tocmai pentru că „a salvat lumea”, dându-și viața pe cruce pentru oamenii care l-au respins și pentru cei care nici măcar nu-l cunoșteau atunci când El a suferit.

Ne dorim ca prin acest număr să fim inspirate să facem fapte bune, să contribuim prin frumusețea noastră la salvarea lumii, la păstrarea Păcii între oameni.

Ne dorim o primăvară frumoasă cu Pace și cu multe, multe Fapte Bune de care este enorm de mare nevoie acum.

Dumnezeu să ne ajute!

Rodica Baciu

Lar nemeritat

"Cine te face diferit de altcineva?
Ce ai - care să nu fie primit?
Iar dacă ai primit, de ce te lauzi, ca și cum n-ai fi primit?
1 Corinteni 4:7

Încă de când eram foarte mică mi-am pus întrebări cu privire la Dumnezeu, la creație, la faptele bune/ rele și puterea mea de a schimba ceva în bine. Îmi aduc aminte cu drag, cum aproape în fiecare seară, mama ne pune pe mine și pe sora mea geamănă, pe genunchi și se ruga, citea din Biblie și ne învăța despre Domnul Isus.

Nu înțelegeam multe pe atunci și nici nu aveam răbdare de multe ori, dar știam că facem ceva bine și că avea putere acea rugăciune, spusă în șoaptă, în cămăruța noastră. Mama mereu începea prin a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ce avem, apoi se ruga pentru casa noastră, pentru tata, pentru protecția copiilor ei, pentru bunici și toți cei dragi. Citea dintr-o carte veche de rugăciuni, cu file îngălbenite, care foșneau de câte ori se întorceau. Aveam o pace și o liniște apoi, pe care mi-e greu să le descriu, dar știu că se simțeau ca o mare bucurie.

Totuși, erau lucruri, cuvinte, pagini întregi citite din Biblia ei- mică, cu coperti din piele verde- pe care nu le înțelegeam și nici nu știam cum să întreb de ele. Mă rugam în fiecare seară, și îi vorbeam lui Dumnezeu ca unui prieten, ba câteodată ca unui copil de vârsta mea. Îi spuneam: "Doamne eu chiar nu înțeleg "asta" și "asta", te rog frumos să-mi explici, pentru că tu îi iubesti pe copii".

Nu știu dacă primeam răspunsurile pe care le așteptam- copiii au minunata abilitate de gândi și de a trăi în prezent, fără temeri și fără îngrijorările zilei de mâine- dar aveam în fiecare seară, acea pace care se simțea ca o mare bucurie.

Și această bucurie, mi-a fost ani de zile certitudine că sunt ascultată.

Mai târziu, atunci când L-am cunoscut pe Domnul Isus ca Mântuitor și am primit revelația atâtor adevăruri, mi-am adus aminte de toate rugăciunile mele de copil, și am înțeles că toate vin la vremea lor, mai ales răspunsurile la rugăciuni. Pe la 16-17 ani începusem să citesc singură Biblia și, deși îmi plăcea mult, continuam să mă lovesc de fraze și de cuvinte pe care nu le înțelegeam, nu așa cum aș fi vrut. Un cuvânt îndeosebi, nu îmi dădea pace: "har". Îl auzeam în predici, îl citeam în Biblie, în cărți, în devoționale și nu îi înțelegeam sensul. Îl căutasem în dicționare explicative, însă sinonime precum: "dar", "grație divină", "favoare" erau cuvinte goale pentru mine. Așa că am abandonat sau m-am mulțumit cu ce am înțeles la acel moment, iar cu timpul alte gânduri mi-au furat concentrarea și dorința de a căuta în profunzime sensurile biblice. Totuși, rugăciunea mea continua: "Doamne, câteodată ești atât de greu de înțeles, ajută-mă să Te cunosc mai bine, prin cuvântul Tău."

Nu știam ce îmi cer... dar, curând aveam să aflu. Dumnezeu m-a trecut în anii care au urmat prin niște trăiri și experiențe prin care L-am înțeles și L-am descoperit foarte real. L-am văzut ca Lucrător neobosit la salvarea mea, la mângâierea mea, la pacea și la vindecarea mea. Mi-a fost scut și pavăză, adăpost și stâncă, locul meu de scăpare și lubitul inimii mele. Mi-a fost pur și simplu viață, când credeam că nu o mai am.

Pe măsură ce primeam daruri din mâna Lui, îmi era tot mai clar că nimic nu era prin puterile mele. Când am primit locul de muncă pentru care mă rugasem, când mi-am întâlnit soțul și știam că e o hotărâre pe viață, a fost lângă mine și mi-a îndrumat pașii, când apoi împreună am început să ne construim viața, L-am simțit mereu prezent în deciziile cu privire la cel mai mic lucru. Chiar și atunci când am greșit, tot mâna Lui ne-a adus scăpare și am înțeles că nimic nu e la voia întâmplării.

Pentru toate lucrurile absolut minunate sau foarte grele prin care Dumnezeu îngăduise să trec în viața mea, exista un singur cuvânt: "har". Îl auzeam din gura majorității celor pe care îi cunoșteam: "Ce har să fii sănătoasă!", "Ce har să fii căsătorită!", "Ce har să muncești ce îți place!". Și apoi, după un timp, am auzit foarte des: "Ce har să aduci pe lume un copil!". Primul nostru copil, am băiețel frumos, sănătos și voinic, pe care îl cheamă Luca - ca pe tata. Am știut că băiețelul nostru va fi binecuvântarea noastră cea mai mare, și așa a fost. Și mult timp am crezut că înțelesesem ce e cu "harul". Era o binecuvântare foarte mare!

Nu, era mult mai mult de atât! Dar a mai durat încă 5 ani până să înțeleg. Cu 13 zile înainte ca băiețelul nostru să împlinească 5 ani, s-a născut Vera, un copil mult dorit, așteptat și pentru care m-am rugat încă dinainte să știu că va veni.

Vera s-a născut din adevăr și prin credință, exact cum îi e și numele. A venit mai mult decât o binecuvântare, a venit ca un miracol, un "har" de la Dumnezeu!

Când eram în spital, imediat după nașterea ei, am primit un mesaj în care cineva îmi scria: "Ce har, ce dar nemeritat, ați primit prin Vera." Atunci am înțeles și m-am smerit. Ce daruri nemeritate primisem, Luca și Vera!

Copiii noștri sunt daruri nemeritate, nu am facut nimic să îi câștigăm, și nu vom putea face nimic să-i merităm cu adevărat vreodată, dar Dumnezeu în bunătatea Lui cea foarte mare, ni dăruiește.

Căci "cine te face diferit de altcineva? Ce ai - care să nu fie primit? Iar dacă ai primit, de ce te lauzi, ca și cum n-ai fi primit? 1 Corinteni 4:7.

Tot ce avem e din mâna lui Dumnezeu și să credem diferit, e o mare greșală. Că suntem în viață, că respirăm, că avem ce mânca și ce purta, că avem locuri de muncă și cele necesare, că încă trăim vremuri de pace și nu de război sunt daruri nemeritate. Iar micuții pe care Dumnezeu ni i-a încredințat să îi iubim, să îi păzim și să îi creștem sunt dovada supremă.

De aceea, vă încurajez să nu îi luăm ca pe ceva firesc, ceva ce ni se cuvine sau ceva ce e normal să avem. Copiii nu sunt ai noștri, ei sunt în "custodia" noastră până când Dumnezeu hotărăște altceva în dreptul lor, dar e datoria noastră cea mai mare să îi creștem și să îi educăm în credința și valorile cerești.

Moștenirea pe care mama mea ne-a lăsat-o, prin serile de rugăciune și citire a Bibliei, sunt ceea ce eu vreau să le las mai departe copiilor mei.

"Nu averi pământești copilă, alea nu-s averi, o comoară în ceruri, pentru asta noi ne luptăm"- ne spunea bunica din partea mamei atât de des. Și ea îi lăsase mamei o mare moștenire.

Eu am primit daruri nemeritate. Nu le merit și nu le voi merita nicodată. De ce mie și nu altcuiva, nici asta nu știu.

Dar, am înțeles că e misiunea vieții mele, indiferent de sacrificiu și cu orice preț, să le cinstesc și să mă asigur că ele vor căpăta mai multă valoare cu timpul și că vor aduce roade bune pentru Împărăția lui Dumnezeu! Amin!

Luciana Sand

Bunico,

povestește-mi!

Citind acest titlu, poate gândești în inima ta: "Nu este pentru mine!" și treci mai departe răsfoind. Poate nu este pentru tine ACUM, dar îți doresc ca mai devreme sau mai târziu să experimentezi și tu ceea ce trăiesc eu de patru luni încoace.

Trăiesc bucuria imensă ce poate să o nască un copil în inima bunicii. Trăiesc împlinirea promisiunii lui Dumnezeu că nu lipsește de urmași pe cei ce se tem de El.

Trăiesc o viață cu un scop nou: acela de a-L lăsa pe Dumnezeu să își canalizeze dragostea Lui prin mine în viața nepotului meu. Trăiesc cu dorința de a avea un impact asupra generațiilor viitoare.

Ce HAR să fii bunică!

Ce HAR să fii refugiu pentru inima nepoților!

Ce HAR să fii puntea dintre nepot și viitorul lui!

Când mă gândesc la nepoțelul meu, inima începe să-și facă de cap fără să o pot stăpâni. Nu mă mai înțeleg cu ea. Plânge, râde, iubește, se roagă, promite...

Când mi-am ținut pentru prima dată nepoțelul în brațe, am simțit greutatea responsabilității de bunică. Am declanșat o avalanșă de binecuvântări peste viața lui și de atunci continui cu acest obicei de fiecare dată când se odihnește în brațele mele.

Psalmul 127 este numit și "psalmul ziditorului" deoarece pentru israeliți casa era o oportunitate de a duce la îndeplinire misiunea sfântă de a zidi fii și fiice.

Apoi psalmul 128 continuă cu acest concept al zidirii și se încheie cu versetul 5-6: "să te binecuvinteze Domnul din Sion și să vezi pe copiii copiilor tăi..."

Așa binecuvântează eu (mai nou) pe fiecare mamă.

În ziua când s-a născut Filip Dominic am așternut pe hârtie rugăciunea mea de binecuvântare peste viața lui.

"8 octombrie 2021

La 1:05 apari în lumea noastră plângând. Ai fi vrut să mai rămâi în pântecul mamei unde erai obișnuit, dar noi toți te așteptam cu nespuse emoție și bucurie. Ne-ai înseninat ziua și viața, Filip Dominic.

BINE AI VENIT!!

Ai venit cu un scop și rugăciunea bunicii tale este următoarea:

"Doamne, cât de bun și minunat ești cu noi. Ne-ai binecuvântat cu un nepoțel nespuse de frumos și sănătos. Mă rog pentru viața lui și rostesc peste el binecuvântări cerești și pământești.

Drumul lui prin viață să fie luminat de Duhul Tău.

Pun numele lui Isus peste el în toate zilele vieții lui.

Trupul lui este binecuvântat pentru că Tu locuiești în el.

Este și va fi o binecuvântare pentru părinții lui, pentru bunici și pentru cei care îl vor cunoaște.

Va face lucruri mărețe pentru oameni, pentru comunitate și mai presus, pentru Împărăția Tatălui.

Cu binecuvântarea cu care el este binecuvântat va binecuvânta pe cei din generația lui și nu numai.

Eu, buni Simona, mă angajez ca de fiecare dată când este cu mine să pun în inima și mintea lui sămânța cuvântului lui Dumnezeu. Voi fi prezentă în viața lui cât Dumnezeu îmi dă putere, înțelepciune și zile.

Acest copil va duce cu el prin viață: bucuria, pacea, dragostea, înțelepciunea și speranța.

Se va lupta pentru principiile sănătoase ale lui Cristos, va fi un luptător și un apărător al adevărului cuvântului lui Dumnezeu.

Va fi un lider pentru generația lui și împreună cu copiii cu care va crește vor schimba lumea pentru Cristos. Aleluia!!!

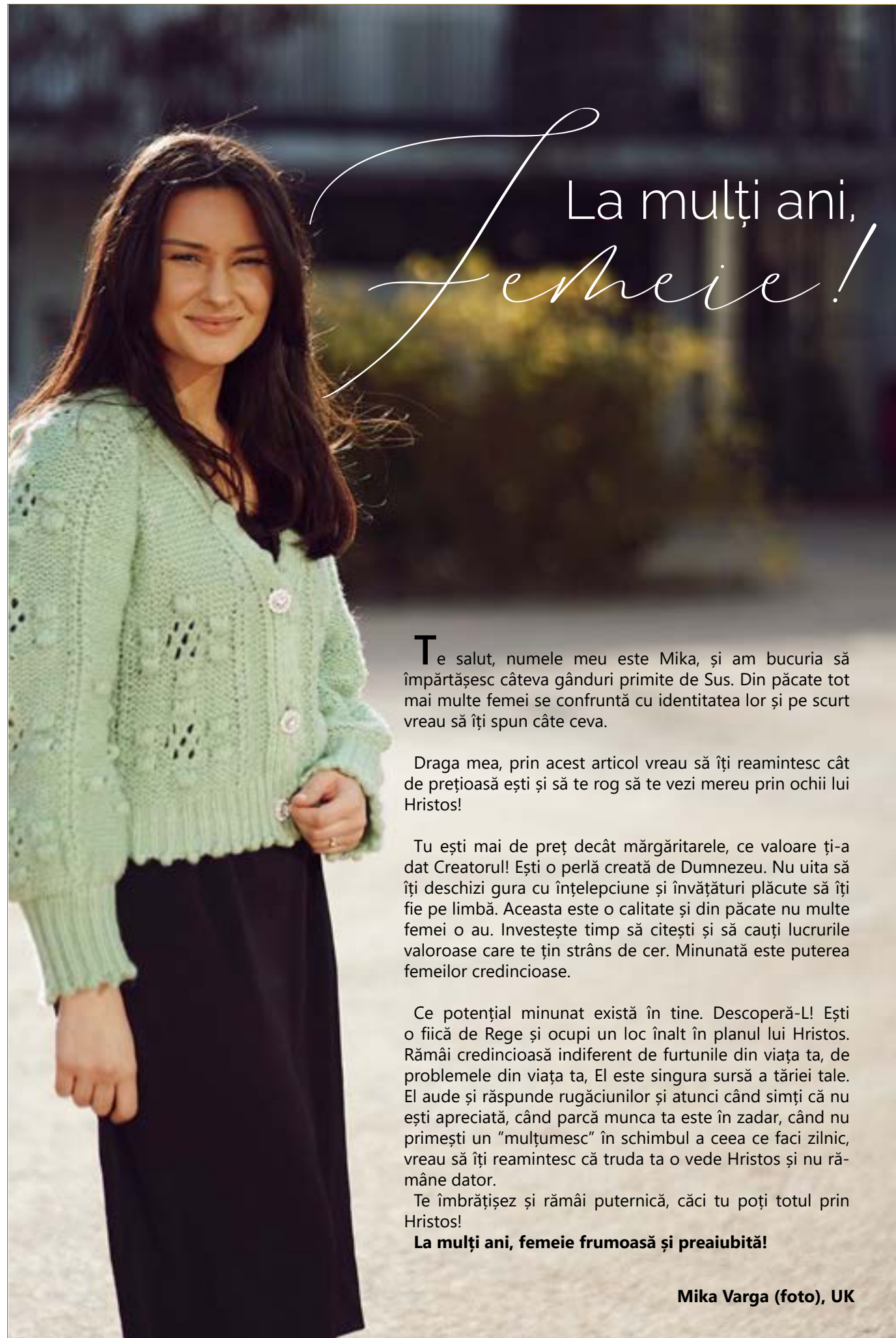
Te iubesc, Filip Dominic! "

Acesta este rolul nostru de bunici: să influențăm viața nepoților noștri prin exemplul personal și prin experiențe de viață. Suntem datori să lăsăm o moștenire VIE.

"Atunci când se naște un copil,
se nasc și bunicele acestuia." (Judith Levy)

Simona Decean
Casa Tâmplarului, Ocna Mureș

Te salut, numele meu este Mika, și am bucuria să împărtășesc câteva gânduri primite de Sus. Din păcate tot mai multe femei se confruntă cu identitatea lor și pe scurt vreau să îți spun câte ceva.

Draga mea, prin acest articol vreau să îți reamintesc cât de prețioasă ești și să te rog să te vezi mereu prin ochii lui Hristos!

Tu ești mai de preț decât mărgăritarele, ce valoare ți-a dat Creatorul! Ești o perla creată de Dumnezeu. Nu uita să îți deschizi gura cu înțelepciune și învățături plăcute să îți fie pe limbă. Aceasta este o calitate și din păcate nu multe femei o au. Investește timp să citești și să cauți lucrurile valoroase care te țin strâns de cer. Minunată este puterea femeilor credincioase.

Ce potențial minunat există în tine. Descoperă-L! Ești o fiică de Rege și ocupi un loc înalt în planul lui Hristos. Rămâi credincioasă indiferent de furtunile din viața ta, de problemele din viața ta, El este singura sursă a tăriei tale. El aude și răspunde rugăciunilor și atunci când simți că nu ești apreciată, când parcă munca ta este în zadar, când nu primești un "mulțumesc" în schimbul a ceea ce faci zilnic, vreau să îți reamintesc că truda ta o vede Hristos și nu rămâne dator.

Te îmbrățișez și rămâi puternică, căci tu poți totul prin Hristos!

La mulți ani, femeie frumoasă și preaiubită!

Mika Varga (foto), UK

Transformarea

adevărată

M-am gândit foarte mult ce o să scriu în acest articol, dar, având în vedere că urmeză să fac unul din cei mai importanți pași ai vieții mele, încheierea legământului cu Domnul Isus, consider că este cel mai potrivit să vorbesc despre transformare.

Subiecte esențiale ale lui Isus:

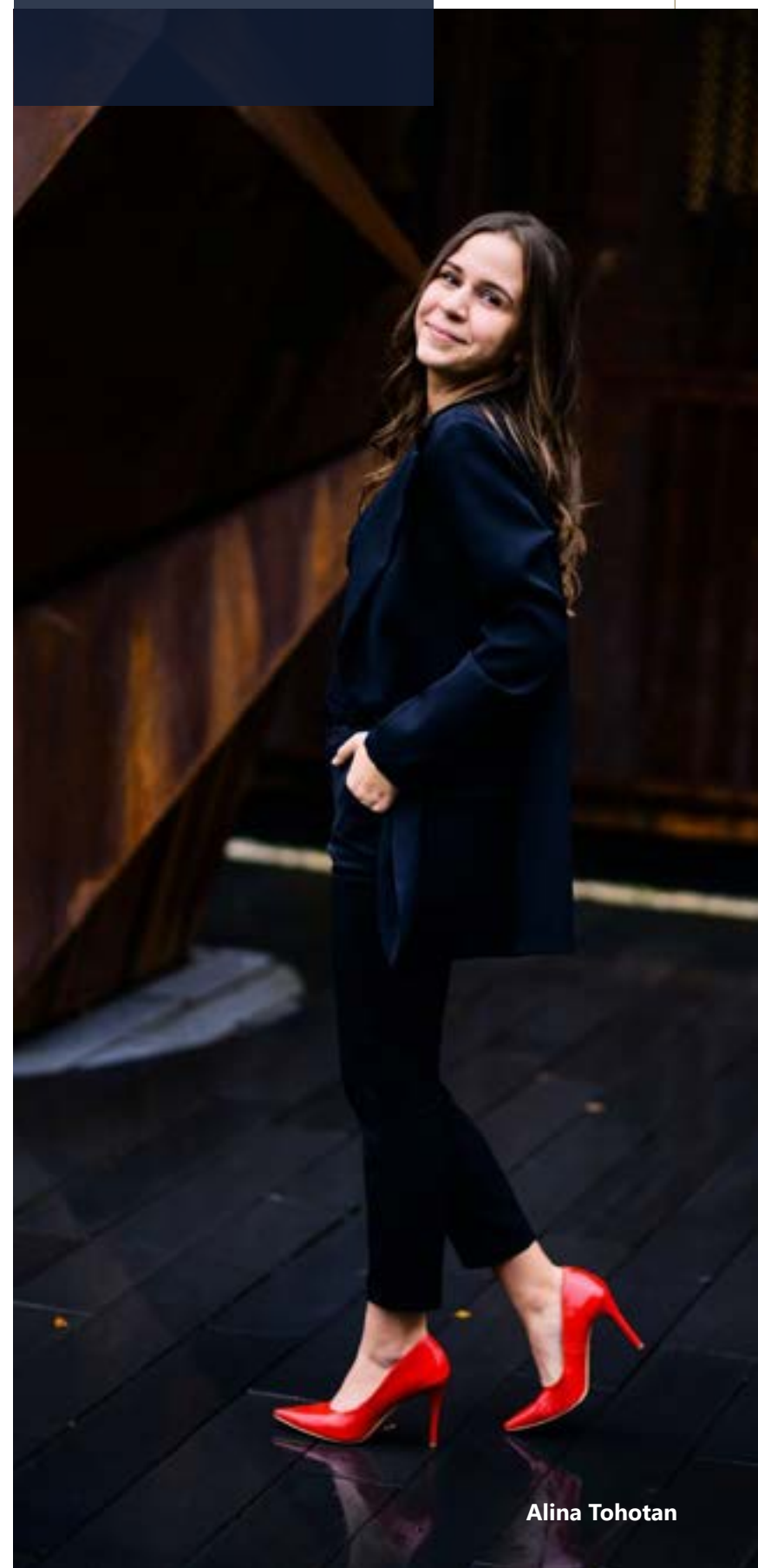
Pentru a începe această transformare în noi, în inima noastră și în caracterul nostru trebuie să trăim prezentul în lumina viitorului. Noi ne facem visuri, definim idealuri, ne facem planuri și fixăm obiective pe care să le atingem, ceea ce este foarte bine pentru că trăim cu un scop pe acest pământ. Dar pentru noi ca și creștine, adevăratul "viitor" este acela care începe în clipa când trecem din lumea aceasta și intrăm în lumea spirituală a lui Dumnezeu. Mereu trebuie să fim pregătite de venirea Domnului, să așteptăm cu nerăbdare ziua când va veni El.

„Adevăratul creștin este cel care își trăiește viața aici în lumina vieții eterne!” - Iosif Acon

În lumea aceasta sunt două mari împărății: împărăția harului și împărăția întunericii. Toți cei ce locuim pe pământ suntem, și n-avem cum să nu fim, sub înrăurirea acestor două împărății, și ori înclinăm către una, ori înclinăm către cealaltă. Mulți încercăm să stăm între ele ca și cum n-am fi hotărâți de partea cui să ne dăm și încotro să înclinăm, dar Calea este numai una, Domnul Isus Hristos (Ioan 14:6). Dumnezeu este împăratul împărăției harului iar ca noi să putem pași spre El, Domnul ne-a creat o cale, care nu a fost făcută oricum ci a fost stropită cu sange Sfânt. Nu este oare acesta un motiv destul de rigid ca să ne dedicăm viața Lui și să ne înclinăm spre împărăția harului?

„Am fost strămutați din împărăția întunericii în împărăția Fiului dragostei Sale,” (Coloseni 1:13), după momentul în care am trecut din împărăția întunericii în împărăția harului, după momentul în care l-am recunoscut pe Isus ca Domn și Stăpân peste viața noastră, haideți totuși să ne mai verificăm o dată dacă nu cumva a rămas ceva în noi din cealaltă împărăție: răutate, mânie, poftă, dacă aceste lucruri mai locuiesc într-un colț al inimii noastre, tot ceea ce avem de făcut este să ne rugăm Domnului ca El să ne ajute să scăpăm și de acestea ca să avem o inimă curată.

Hristos nu a murit pentru a naște veșnice polemici pe baza unor încredințări umane, ci a murit și a înviat ca să restaureze ființa umană atât de dragă lui Dumnezeu. Să-i dea un viitor și o nădejde!

Alina Tohotan

Valea plângerii

Femeile au primit de la Dumnezeu un dar special:
acela de a îndura.

Pot îndura mult. Pot îndura mai mult...

Femeile au primit de la Dumnezeu un dar special: acela de a îndura. Pot îndura mult. Pot îndura mai mult...

Fie că e vorba de durere fizică sau emoțională, ele au abilitatea de a suferi și în același timp să-și vadă de responsabilități, de casă, de familie, de ceilalți, de... tot ce trebuie.

Se pot chiar închina în adorare în timp ce îndură și nu îți dai seama dacă plânsul lor în închinare este unul de bucurie sau unul de durere. Sunt sigură că uneori chiar de amândouă în același timp.

Dar și când ajung la limită...La limita aceea în care strigă spre Dumnezeu și știi că pot face o diferență cu strigătul inimii și al vocii lor!

Pentru mine închinarea și rugăciunea au primit un nou înțeles zilele acestea. Astăzi este prima zi după izolare și Covid. Este prima zi din nouă mea viață. Ceea ce am trăit în ultimele 10 zile a fost în același timp, cea mai întunecată, dar și cea mai binecuvântată experiență din ultimii ani.

Am trecut prin momente teribile, pe care nu le-am experimentat în toată viața mea! De la dureri în tot corpul și frisoane incontrolabile, febra ce nu putea fi stăpânită zile întregi (cu toate că am luat trei antibiotice diferite și antitermice la fiecare 3 ore), la atacuri de panică severe, anxietate, frică teribilă, tristețe adâncă incontrolabilă pentru orice lucru (ciudat pentru că erau exact acele lucruri care în mod normal mi-ar fi produs bucurie). Ninsoarea de afară, faptul că mi-au

crescut copiii și încă 1000 de motive de bucurie se transformau instant în motive de tristețe. Pe lângă asta, o amețală cumplită spre leșin, care mă ținea trează, pentru că mă gândeam că dacă adorm nu mă mai trezesc.

La un moment dat, după aproape douăzeci de ore de febră, chiar m-am gândit că e finalul. Nimic de genul acesta nu am mai trăit până acum și nu sunt o persoană care a fost ferită de durere, atât fizică cât și emoțională.

Cele mai negre momente din viețile noastre sunt acele momente în care ne putem duce la fund și ne putem scufunda tot mai mult în neputință sau ne putem ridica în închinare și rugăciune, cu o disperare care mișcă Mâna lui Dumnezeu.

Cele maiperate momente sunt cele în care atingi partea cea mai de jos a ființei tale, în care ai cea mai puțină putere, dar în același timp, ești tu cea adevărată, reală cu tine însăși și cu Dumnezeu.

Momentele de încercare sunt fix locul în care poți vedea cum VALEA PLÂNGERII se transformă în VALEA UNGERII.

"Ferice de omul a cărui tărie este în Tine și a cărui inimă se îndreaptă spre înălțimile Sionului. Când străbat aceștia valea Plângerii, ei o prefac într-un izvor. (Psalmi 84:5-6a). În timp ce am experimentat atâtea emoții negative și am luptat cu toată ființa mea, am realizat un MARE ADEVĂR: Am deschis uși în viața mea pe care toate aceste duhuri de frică, de panică de desperare au putut să intre liniștite. Nu spun că fiecare persoană care simte frică a deschis uși, dar eu știu că am făcut-o.

Am cochetat cu frica din când în când, am dădăcit-o și apoi am încercat să găsesc soluția la ea prin muncă și prin religiozitate. Am încercat să găsesc soluții în afara voii lui Dumnezeu perfecte. Dacă îți "calmezi" frica zilei de mâine prin muncă, nu te va ține mult și în cele din urmă îți vei da seama că e doar o iluzie. Frica zilei de mâine poate fi învinsă doar de încrederea intimă și fără rezerve în bunătatea lui Dumnezeu. Am reușit cumva să uit versetul "Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice lucru, prin rugăciune și cerere, cu mulțumire, faceți cunoscute cererile voastre înaintea lui Dumnezeu. (Filipeni 4:6), fiind prea "ocupată" cu lucrarea lui Dumnezeu și am început să cred că sursa stabilității mele ar putea fi realizările mele (de care nu eram oricum mulțumită).

Dacă ne punem speranța și ne luăm bucuria din lucrurile de jos (rețineți, nu am zis să nu ne bucurăm, ci să ne punem încrederea în), atunci mai devreme sau mai târziu, ajungem să vedem că lucrurile de jos nu rezolvă nici una din nevoile noastre și mai devreme sau mai târziu, falimentăm. În Împărăția lui Dumnezeu nu găsești soluțiile la problemele tale nici în tine și nici în jurul tău, ci doar în EL. Dumnezeu m-a lăsat să trec prin momentele acestea grele (le putem spune teste, încercări, provocări, dureri, oricum, dar nu ispite!), ca să realizăm realitatea stării noastre spirituale, să ne schimbăm inima și să ne punem încrederea doar în EL.

Am primit o nouă revelație cu privire la a înceta să înduri în disperare și a găsi soluții în afara lui Dumnezeu, și a te ridica cu autoritate.

Am experimentat puterea închinării și a rugăciunii într-un mod nou și proaspăt și mai ales, am re-experimentat puterea rugăciunii cu autoritate.

Disperarea și pocăința îți aduc autoritatea înapoi. Disperarea și pocăința m-au ridicat să iau autoritatea ce am dat-o fri-cii peste viața mea (pentru că doar noi putem da autoritate duhurilor, ele nu au autoritate peste noi, fără să le-o dăm noi) și să o folosesc, așa cum mi-a dat-o Dumnezeu ca să le izgonesc.

În cele mai seci și mai adânci locuri, izvoarele sunt la o aruncătură de tărie în Domnul, distanță.

Indiferent prin ce vale treci, izvoarele te vor face mai puternică, atunci când îți pui tăria din nou în Domnul și te vor modela, te vor forma și te vor unge pentru ceea ce are El pregătit pentru viața ta. "Să nu ne temem de văile în care suferim, ci doar de drumuri prea line și prea confortabile care ne fac să ne obișnuim cu binele sau cu binișorul și ne păcălesc că putem avea victorie în termenii noștri.

Astăzi sunt liberă și în interiorul meu sunt udată bine, sunt unsă bine și gata să aduc rod.

Azi pot să spun din nou cu tărie ceea ce am scris pe prima pagină din prima mea Biblie, cu 24 de ani în urmă: viața mea să fie un cântec de laudă la adresa lui Dumnezeu! Valea plângerii a devenit valea ungerii.

Atena Bloj,
Biserica "New Generation", Târgu-Mureș

"Să nu ne temem de văile în care suferim, ci doar de drumuri prea line și prea confortabile care ne fac să ne obișnuim cu binele sau cu binișorul și ne păcălesc că putem avea victorie în termenii noștri."

Primăvara

anotimpul biruințelor

A trecut o vreme de când nu mi-am mai așternut pe hârtie gândurile și experiențele cu Dumnezeu, însă anul 2021 a fost un an al reînnoirii personale: pe plan spiritual, fizic, profesional și al mentalității. Având în vedere acest lucru, ca semn de mulțumire înaintea Lui, am simțit o chemare pentru a marca această etapă prin publicarea primului meu articol în revista "Suflet de Femeie"; și nu oricând, ci acum: o dată cu venirea primăverii, a reînnoirii speranței noastre în Cristos, a șansei perfecte pe care o primim în dar!

Sumarizând ultimii ani din viața mea, realizez că primăvara am avut cele mai spectaculoase biruințe, iar Dumnezeu, marele Artist, a fost atât de atent când a vorbit și a modelat inima mea de modest... artist!

Primăvara, acum 6 ani, am născut în-tâiul nostru copil: un băiețel sănătos și viteaz, după o naștere grea și traumatizantă atât din punct de vedere fizic, cât și psihic, emoțional și spiritual, neștiind până în momentul în care a zărit lumina zilei dacă va fi sănătos sau va suferi de trisomia 21. Perioada sarcinii și a nașterii primului copil a reprezentat procesul prin care Dumnezeu m-a învățat că nu eu dețin controlul asupra propriei vieți și a altora, nu planurile mele vor fi învingătoare mereu, scăparea nu o voi găsi mereu la oameni, că voi trăi prin credință și că Îl voi experimenta pe El la un cu totul alt nivel.

Călătoria mea în a-L experimenta pe Dumnezeu personal, profund și intim abia avea să înceapă...

După această primă experiență glorioasă și în momentele în care stăteam aproape de El, Dumnezeu avea să îmi vorbească într-un mod unic în toate aspectele vieții în care Îl rugam să mă îndrume.

După îndelungi căutări și studii cu privire la cum ne poate vorbi Dumnezeu, mie personal Mi s-a revelat într-un mod supranatural prin rugăciune sinceră, urmată de cuvânt din Scriptură. Au fost momente în care ceream sfatul Domnului cu privire la o răscruce de drumuri și citind din Biblie nu primeam mereu un Cuvânt din care să înțeleg care este voia Lui. De atunci, mereu când îmi aplec genunchii, cer Domnului să îmi vorbească clar și deslușit în așa fel încât să înțeleg ce dorește să îmi vorbească. Am să vă dau câteva exemple despre cum mi-a vorbit Dumnezeu în anumite situații:

1. Într-o împrejurare, L-am rugat pe Dumnezeu să îmi vorbească dacă este momentul să ne mutăm la o casă nouă, iar Dumnezeu mi-a vorbit așa: "[...] Aveam de gând să zidesc o casă de odihnă pentru chivotul legământului Domnului și pentru așternutul picioarelor Dumnezeului nostru, și mă pregăteam să o zidesc. Dar Dumnezeu mi-a zis: "Să nu zidești o casă Numelui Meu [...]" 1 Cronici 28: 2,3;

2. În altă împrejurare, soțul meu era implicat într-un context delicat în slujire și nu știam dacă este cazul să îi spun și lui părerea mea astfel influnțându-l, sau să o păstrez pentru mine. Atunci, Dumnezeu mi-a vorbit din cartea Estera când aceasta a căpătat trecere înaintea împăratului, i-a povestit necazul ei și al poporului iudeu, iar ca urmare, acesta a fost salvat din mâinile lui Haman.

3. Un al treilea exemplu este chiar de anul trecut, când m-am reorientat cu privire la activitatea mea profesională și nu am vrut să fac niciun pas dacă Dumnezeu nu avea să fie cu mine, să mă însoțească și să mă binecuvânteze. Astfel, am primit acest Cuvânt: "Pe ce vei pune mâna îți va izbuti, pe cărările tale va străluci lumina." Iov 22: 28;

Eram o femeie împlinită: aveam o familie frumoasă: un soț credincios, un băiețel sănătos și o carieră în proces de dezvoltare într-un domeniu greu de ajuns. Cu toate acestea, în urma unor simptome îngrijorătoare și a unui consult ginecologic, aveam să aflu faptul că ori nu voi mai putea rămâne însărcinată, ori voi rămâne extrem de greu. Deși inima mea tânjea după o fetiță și cu fiecare ocazie cumpăram cadouri fetițelor din familia noastră încercând să umplu acest gol, am început să mă obișnuiesc și să accept faptul că aceasta este voia lui Dumnezeu în dreptul meu. Eram mulțumitoare pentru băiețelul nostru și îmi număram în fiecare zi binecuvântările.

"Pe ce vei pune mâna
îți va izbuti.
pe cărările tale
va străluci lumina."
Iov 22: 28;

Cu toate acestea, într-o lună de primăvară, acum 3 ani, Dumnezeu și-a arătat încă o dată îndurarea față de mine și aveam să aflu că sunt din nou însărcinată, însă de data aceasta... cu o fetiță. Simțeam cum El mă privește cu atât de mult drag și îmi dăruiește acest dar cu brațele întinse. M-am simțit inundată de dragostea Lui, chiar dacă sarcina a fost una dificilă, cu risc, am primit exact ce aveam nevoie, iar El a planificat toate aceste lucruri de la început și planul Său a fost perfect. Fetița noastră a reprezentat inspirația și curajul de care am avut nevoie pentru a treia biruință care a luat naștere tot... primăvara.

Și nu în ultimul rând, primăvara, anul trecut, a luat naștere afacerea noastră de familie. M-am avântat cu încredere și entuziasm de la profesia de consilier juridic la un domeniu nou, bazându-mă în totalitate pe promisiunile lui Dumnezeu și pe umilele studii suplimentare în sfera artelor plastice și nu am greșit.

Dumnezeu ne-a binecuvântat într-un mod extraordinar, ne-a deschis uși, iar acolo unde nu știam, El a știut mai bine; acolo unde mă bazam pe ajutorul oamenilor, El a trimis îngerii Săi.

Și de data aceasta, Dumnezeu s-a lăsat găsit și a fost gata să ne întindă Mâna Sa atotputernică și continuă să o facă-pot spune acum din toată inima că: "Până aici Dumnezeu ne-a ajutat!" Numele Lui să fie lăudat!
1 Samuel 7: 12.

În încheiere, mă rog și îmi doresc ca Dumnezeu să vă dăruiască prin lectura acestui articol: încurajare, mângâiere, speranță, să descoperiți modalitatea prin care El vă vorbește și să îndrăzniți să Îi cereți îndrumare chiar și în cele mai mici aspecte ale vieții.

El să vă binecuvânteze din plin acolo unde vă aflați și să vă dea pacea și în acest an!

**Cu prețuire,
Rebeca Toma**

Elogiu pentru

Mama

A fost un an greu pentru mama și prea puțin a arătat asta. După 8 martie când în fugă i-am trimis flori, am văzut-o după câteva zile, când cu ochii înlăcrimați mi-a spus că e pe jumătate orfană. A trecut înmormântarea bunicii și abia apoi am prins câteva momente în care am reușit să o întreb cum se simte. Mi-a spus că nu regretă nimic, că și-a respectat mama și a prețuit-o. Am învățat multe din răspunsul ei.

Mama a știut să fie lângă mine mereu. A știut ce cărți să-mi dea să citesc. A știut să mă împingă să cred că pot mai mult, și acel „mai mult” a crescut de fiecare dată când ajungeam unde credeam eu că vreau. Mama a știut să râdă și să plângă cu mine. A fost acolo să mă uimească cu sfaturile ei pline de înțelepciune; sfaturi pe care mi le-a dat uneori fără să i le cer, conștientă că aveam nevoie de ele.

Mama mi-a știut programul și l-a făcut și pe al ei după al meu. A știut să mă sune în fiecare zi de lucru, după ora 23 să mă întrebe cum mi-a fost ziua.

Mama a știut să treacă dincolo de a-mi fi mama. A știut să-mi fie prietenă, confidentă. Când am sunat-o în dimineața asta să-i urez „La mulți ani!”, ea a simțit epuizarea și tristețea din sufletul meu. Nu i-a luat mult să mă descoase. Mama îmi e prietenă bună și cred că așa ar trebui să fie orice relație mamă-fiică.

Elogiul acesta e pentru toate mamele care au investit în copiii lor și care sunt prețuite pentru nopțile nedormite și pentru zilele pline de îngrijorare. E și pentru cele care nu sunt prețuite: fiți pline de pace, Domnul va răsplăti la vremea potrivită tot efortul depus.

Elogiul acesta e și pentru copiii care au avut și au o mamă și n-au prețuit-o și cinstit-o suficient. E timpul să o faceți! E și pentru cei orfani: aveți în viața voastră femeii care ar face multe pentru fericirea și binele vostru, nu lăsați efortul lor nerăsplătit.

(articol scris în 2016)

Precup Flavia
Biserica Creștină „Casa Pâinii”

La cină

*Isus chemă apostolii în camera de sus
Să le arate taina cea fără de apus,
O taină ce se face, aici pe pământ jos,
Și-o vom serba și-acolo în cerul glorios.*

*Călătorind prin lumea, de-amar și de păcate,
Picioarele murdare, ne trebuiesc spălate,
Dar cine, cine poate ca să ia stergarul?
Să curețe păcatul, să spele amarul?*

*Și-atunci și azi și mâine un singur doritor,
Să curețe piciorul omului muritor.
Isus Hristos Mesia- mielul jertfit pe-altar,
El curăță păcatul din sufletul murdar.*

*Atunci, demult în camera de sus,
Isus a frânt o pâine, cu un simbol ascuns.
Și un pahar cu vin, l-a întins spre fiecare
Și-avea în el o taină, cum nu mai e sub soare*

*Azi pâinea frântă și vinul înspumat,
Îmi amintesc de-o jertă, ca să pot fi iertat
De jertfa vie a mielului Hristos
Să-mi pregătească calea spre cerul glorios.*

*Se aude azi un clopot ce puternic răsună
Să cheme răscumpărații cu Hristos la cină
Taina sfântă ce în odaia cea de sus
Apostolii nu știau că este chiar Isus*

*Îngenunchiat sub cruce, Isuse astazi vin
Și te rog ia stergarul să pot să mă închin
Și șterge orice pată cu sângele vărsat
Ce astazi se găsește în vinul înspumat!*

*Bătut, scuipat, rănit și atârnat pe lemn
Isus împarte trupul, făcut acum blestem
În semnul pâinii frânte, azi pentru fiecare
Isus împarte viață, iertare, vindecare.*

Amin!

Adina Costa

MATERNITATEA

Poate cea mai misterioasă însușire a femeii este capacitatea ei de a da viață: maternitatea – un aspect al feminității ei. Femeia aduce pe lume copii, născuți în dureri... pe care-i crește cu dăruire de sine, cu sacrificii până la jertfă, cu multă iubire. Este suficient să spui: o dragoste de mamă, ca să înțelegi că e vorba de o dragoste greu de pus în cuvinte. Numai mama e capabilă de o asemenea iubire care merge până la jertfire de sine.

Imaginează-ți, împreună cu mine... un prunc care se satură la sânul mamei lui... și care din când în când îi trimite un zâmbet în colțul gurii în timp ce strânge cu mânuțele lui firave sânul mamei... Mama îl soarbe din priviri iar chipul ei strălucește de fericire: dulceața mea mică, odorul meu, îngerașul meu, scumpetea mică... și nemaigăsind cuvinte îl strânge tare la piept... și stând așa îmbrățișați aude șoapte ale pușorului ei, deslușite parcă, din gânguritul acela dulce: mămica mea dragă, ești cea mai frumoasă mamă din lume...

Apoi, imaginează-ți că într-o noapte odorul tău plânge atât de tare că nu-l poți liniști cu nimic, cu absolut nimic... atingându-l îl simți că arde... înțelegi repede că ceva nu e în ordine cu el... plânge și nu se mai oprește. Simți că are dureri, dar, nu ști exact ce-l doare... el nu-ți poate spune... și te prăbușești și tu în durerea lui. Ai vrea să i-o iei asupra ta, dar nu poți... încerci una-alta, dar în zadar... Și te ridici în noapte, îl învelești în ceva și fugi... chiar dacă e noapte și afară ninge... fugi la urgențe; copilul tău are o problemă care te depășește și alergi după ajutor. Vei sta la patul lui... suferind alături de el... Tot ce-ți dorești este să-l vezi bine din nou. Nu te mai gândești la tine. Ai uitat că nici tu nu te simți prea bine, că nu ai dormit nopți la rând... dar acum, ești lângă odorul tău, lângă ființa aceea plâpândă și nu vrei să suferi... te consumi și tu în durere și lacrimi... Încă îl privești cu speranță și-l îmbrățișezi cu dragoste și rugăciuni... numai tu știi ce trăiești! Numai tu știi ce simți! Ai vrea să te înțeleagă cineva dar... cine? Te îndrepti spre Cel ce a zis: poate o mamă să-și uite copilul... dar chiar dacă l-ar uita, Eu tot nu te voi uita. Și atunci te liniștești și te odihnești în promisiunea Celui ce nu te va lăsa nici pe tine nici pe copilașul tău dulce și scump. Suferi, dar suferi în nădejde! Nu mai ești singură lângă pătuțul suferinței...

Anii trec, și într-o zi îți lași copilul pe seama învățătoarei de la clasa întâi... îl lași în prima bancă și vrei să pleci, dar te mai uiți odată spre el, și... vezi ochisorii plini de lacrimi și-i auzi parcă ruga lui nerostită: nu mă lăsa mama! Vreau cu tine! Pleci, însă, dar lacrimi și tu pentru că odorul tău este nefericit fără tine.

Dar nu-l iei de acolo... îl lași, chiar dacă în lacrimi, pentru că știi că acest lucru este spre binele lui. Îl lași pentru că știi că trebuie să crească... să se maturizeze, iar creșterea presupune și durere și momente de nefericire și ... lacrimi uneori. Dar toată ziua te gândești la el, îți imaginezi ce face, te întrebi dacă a încetat plânsul... te trezești din nou lacrimând... și inima ta este tot cu el. Nu-l poți părăsi nici în gândurile tale. O inimă de mamă poate înțelege ce spun.

Anii trec fără zgomot... mai repede decât credem și, într-o zi, odorul tău te anunță că se căsătorește, iar inima ta de mamă este pusă greu la încercare. Ști că este spre binele lui să-și asume responsabilitatea unui nou cămin, căci așa a hotărât Cel prea înalt, dar, ceva te doare... ceva ce nici tu nu reușești încă să definești.

Câte ai făcut tu pentru el, câtă durere în nopți nedormite, câtă grijă în timpul zilei, câte emoții trăite la fiecare etapă de viață, câtă renunțare la tine... și acum ți-l ia cineva care nu a făcut (încă!) nimic pentru el, niciodată! Ceva din tine, te doare. Dacă însă ți-ai educat mintea cu Adevărul Cuvântului: că omul va lăsa pe tata și pe mama și se va lipi de nevasta lui pentru a deveni una – atunci, accepți cu bucurie și lacrimi, împlinirea planului Celui Sfânt în dreptul tău și al copilului tău. Accepți pentru că îl vrei fericit. Și dacă îl vrei fericit, faci un pas înapoi

din viața lui. Faci acest lucru de bună voie, ca o femeie matură care permite soției fiului ei să devină prima doamnă în viața lui. Dacă tu-L iubești pe Domnul știi că acesta este planul Său! Știi că acest lucru ți-l cere El și că este spre binele tău și spre binele și fericirea lor, a copiilor. Și dacă transformi durerea, pe care încă o simți, în rugăciuni pentru ei, vei trăi cu adevărat mulțumirea că ți-ai împlinit chemarea și vocația de mamă.

Inima ta de mamă este tot cu ei, alături, te bucuri de bucuriile lor și suferi atunci când și ei suferă. Și vei fi mereu cu ei... până vei mai avea suflare. Vei fi cu inima aproape când ei vor deveni părinți... și îți vor oferi privilegiu să devii bunică, una fericită, nespuns de fericită.

Vei continua să te bucuri alături de nepoți, sau să suferi, atunci când suferința nu-i va ocoli nici pe ei... Inima ta este tot acolo! Lângă ei! Alături! Plângi și râzi împreună cu ei. Te bucuri și suferi pentru ei. Iar pe măsură ce anii se tot duc... te uiți în urmă, și apoi spre cer, și zici: Doamne de n-ai fi fost Tu de partea noastră cum era viața noastră fără de Tine!? Dar, Tu, Doamne ai fost și ești cu noi, și e bine! E tare bine! Îți mulțumesc Doamne!

Iar când copiii vin rând pe rând și-ți aduc aprecieri și mulțumiri că le-ai fost alături, că te-ai jertfit pentru ei, că de fapt ai trăit pentru ei, simți că ești răsplătită. Îți ajunge. Nici nu aștepti altceva.

Dar când și soțul tău întregeste buchetul răsplătirilor tale șoptindu-ți: draga mea, nu am trăit degeaba; împreună, ne-am împlinit menirea! – atunci împlinirea pe care o trăiești nu încapă în cuvinte. Te bucuri că ai atins scopul pentru care ai fost creată. Câtă bucurie și câtă împlinire!

Maternitatea! Ce poate fi mai minunat!

Sigur sunt multe femei singure, sau femei căsătorite care nu pot avea copii, dar care își pot manifesta feminitatea lor găsind un cadru în care pot aduce încurajare, îngrijire, hrănire sufletească, instruire, educație, frumusețe și viață. Câte exemple avem în Scriptură, în istorie și în jurul nostru de asemenea femei. Femei care și-au trăit feminitatea lor slujind cu darurile primite de la Dumnezeu, aducând o schimbare în lumea din jurul lor. Maica Tereza ne oferă portretul femeii care nu a născut vreun copil, dar, care a fost numită mama poate de cel mai mare număr de copii care au rostit acest cuvânt vreodată. Prin slujirea ei în Calcuta ea a salvat viața a sute și sute de copii, a îngrijit acești copii și le-a arătat dragostea lui Cristos. A slujit cu atâta dragoste și dăruire ca și cum L-ar fi slujit pe Isus. De fapt ea a și spus: vād pe Isus în fiecare copil.

Fiecare femeie își poate trăi și exprima feminitatea așezându-se la brațul lui Dumnezeu, și lăsându-se purtată într-o fascinantă aventură, alături de El.

Dumnezeu a pus în fiecare femeie darurile Sale, prin care fiecare își va putea atinge menirea, experimentând astfel o profundă împlinire și fericire. Viața cu Dumnezeu este una plină de satisfacție, mulțumire și... mult entuziasm. Nu te poți plictisi la brațul Lui!

Mereu, mereu te poartă spre lucruri noi și spre culmi nepătrunse încă, doar că trebuie să te dăruiești Lui cu toată viața ta, în întregime, cu tot ce ai... iar bucuriile vor urma.

Lidia Schiopu, Timișoara

Fragment din cartea: "Sa vorbim despre noi, femeile" - în curs de apariție la editura Scriptum, Oradea.

Lucruri mici care arată către *Un Dumnezeu Mare*

Încă de când am început să lucrez cu oameni și mai ales cu oameni bolnavi am știut că Dumnezeu vrea ca aceștia să știe că El îi iubește.

Nici măcar o secundă nu m-am gândit: Doamne, nu pot face asta la locul de muncă, ce o să creadă pacienții despre mine, ci am început să mă rog ca El să aducă oamenii care exact în acea zi aveau nevoie și erau pregătiți pentru mesajul Lui de dragoste (poate sub forma unui cuvânt bun, dincolo de medicamentul care să vindece). E așa de minunat când ne punem la dispoziția lui Dumnezeu cu tot ce suntem noi, pentru că El își face partea supranaturală.

E extraordinar să începi, chiar la locul de muncă, oricare ar fi acela, să ceri intenționat călăuzirea Lui înspre oamenii pregătiți de El. La asta s-a adăugat, rugăciunea zilnică pentru ca El să îmi dea înțelepciunea de a le înțelege nevoia, de a găsi tratamentul potrivit pentru fiecare caz în parte și care să fie eficient nu doar prin acțiunea medicamentoasă, ci mai ales prin rugăciunea fierbinte din fiecare dimineață. Si minunile se întâmplă... sau mai simplu spus: Dumnezeu lucrează. Lucrează prin mine, prin fiecare din noi și dacă sunt atentă la fiecare șoaptă, îl aud pe Duhul Sfânt cum îmi spune: încurajează-o să îmi ceară Mie să o vindec! Și continuă: "roagă-te tu acum pentru ea".

De fiecare dată au acceptat și de cele mai multe ori nevoia de rugăciune a fost dublată de cea a unei îmbrățișări adevărate, din toată inima Lui, prin brațele mele.

"Așadar, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu Care este în ceruri", Matei 10:32.

S-a mai întâmplat ceva în ultimii 2 ani. În urma rugăciunii și a tratamentului primit, mulți dintre pacienți s-au întors să îmi spună că sunt vindecați, că medicamentele au funcționat extraordinar. De fiecare dată mulțumeam, mă bucuram tare pentru ei și mă puneam la dispoziția lor, în caz de nevoie. Până când într-o zi când, Duhul Sfânt îmi spune: de ce îmi furi gloria? Am amuțit! Doamne, cum fac asta, Te rog arată-mi! Și Duhul Sfânt îmi spune: de fiecare dată când un pacient vindecat se întoarce să îți mulțumească și tu nu îi spui că Eu L-am vindecat, că Mie îmi ceri înțelepciune pentru a lua cele mai bune decizii privind tratamentul, toată gloria este a ta.

M-am pocăit din toată inima, l-am cerut iertare și favoarea de a-L putea arăta în continuare pacienților mei, de data aceasta, în toată slava și măreția, fără excepție. Prin meseria mea, printr-o îmbrățișare, printr-o rugăciune, dar mai ales prin recunoașterea Lui directă, în fața lor.

Pentru învățătura aceasta trebuie să le mulțumesc pastorilor mei Marin și Atena Bloj, pentru că am crescut sănătos, învățată să onorez, dar mai ales să dau toată slava doar Celui ce l se cuvine, Domnului meu.

Nu e ușor întotdeauna, dar nimic nu poate sta înaintea dragostei Lui. Poate nu lucrezi direct cu oameni, dar cu siguranță poți cere înțelepciunea și favoarea Lui peste tot ce faci. Dacă ai de trimis un mail, poți scrie la sfârșitul lui ceva de felul acesta: "Cu ajutorul Domnului, am reușit să termin mai devreme raportul cerut. Sper să fie de ajutor". Sau dacă te întâlnești cu un client să îi prezinți planul de casă pe care l-ai făcut pentru El, poți spune colaboratorului: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a arătat la timp - schimbarea X în proiect ar cauza...Y problemă."

Când eu îmi fac partea, cea mai simplă, cea naturală, El este acolo, prezent și o face pe cea supranaturală, care-l aparține.

*"Eu sunt Domnul.
Acesta este Numele Meu!
Nu Mi voi da slava altuia și nici lauda
cuvinită Mie, chipurilor cioplite!
Isaia 42:8"*

Petruța Năluca
Biserica "Noua Generație", Târgu-Mureș

"Când eu îmi fac partea, cea mai simplă, cea naturală,
El este acolo, prezent și o face pe cea supranaturală,
care-l aparține."

Domnul

va binecuvânta *lucrul mâinilor tale*

"Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună. Cerul ca să trimită țării tale ploaie la vreme și ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale!" Deuteronom 28:12

„Citesc și recitesc versetul acesta și mi-l spun mereu, ori de câte ori am nevoie să îmi reamintesc că binecuvântarea Domnului e prezentă în viața celor preaiubiți de El. Știam versetul de mulți ani, dar am devenit pe deplin conștientă de el când prietena mea cea mai bună mi-a dăruit Biblia pentru femeii, în care am găsit un semn de carte cu versetul acesta scris pe el. Se dorea a fi o încurajare, în momente în care încă o dată, mă îndoiam de ceea ce aș putea să fac dacă aș alege o altă direcție din punct de vedere profesional. Să începem, totuși, povestea cu începutul ei.

Numele meu este Diana Kiss, am 35 ani și locuiesc în Oradea. Sunt căsătorită de 7 ani, iar de 6 ani sunt și mămică unei minuni, pe nume Ania. La vârsta de 18 ani, odată cu terminarea liceului, am ales să studiez Științele Juridice, sperând că voi avea o carieră frumoasă în acest domeniu. Am ales Dreptul pentru că învățam bine, pentru că oferea posibilitatea unui viitor prosper din punct de vedere profesional și financiar. Nu avea cum să nu iasă bine, nu? Totul era bine calculat, trebuia doar să învăț, să găsesc un loc de muncă potrivit cu studiile mele și totul avea să decurgă conform planului. Totuși, în mijlocul unui plan atât de bun, am uitat de ceva important – am uitat de mine, de pasiunile mele și de ceea ce visam să fac. Visul meu era să am cândva o cofetărie, să fac oameni fericiți prin dulciurile realizate de mine. Închideam ochii și mă puteam vizualiza acolo, făcând exact ceea ce iubesc.

Desigur, a fost un vis pe care l-am ignorat, mulțumindu-mă să gătesc acasă. În anii facultății și în anii care au urmat nici nu am luat în calcul posibilitatea de a-mi urma visul. Trebuia să reușesc în domeniul juridic, nicidecum să devin cofetar.

Am absolvit Facultatea și am început să lucrez, un timp în domeniul Resurselor Umane, apoi în domeniul juridic. Faptul că mi-am ales un traseu educațional și profesional promițător, dar în dezacord cu ceea ce doream în adâncul inimii, s-a reflectat în modul în care au decurs anii, după absolvire.

Oriunde aș fi lucrat, în mintea mea apărea mereu întrebarea: „Cum ar fi să încerc cofetăria?”

Era un gând pe care îl reduceam imediat la tăcere, mă simțeam vinovată față de mine și față de mama mea, care mă susținuse în alegerea facultății și care dorea altceva pentru viitorul meu, nu cofetăria.

A durat mulți ani până am ajuns să accept că sunt nefericită din punct de vedere profesional și că am făcut o serie de alegeri greșite. Simțeam cât de greu e să accept că am eșuat față de mine, pentru că am ales să trăiesc cum se așteptau alții, nu cum doream eu. Nu e nimic greșit în a-ți dori un drum diferit față de ceea ce visează alții pentru tine. Mi-a luat mult până mi-am făcut curaj să privesc cu adevărat înăuntrul meu, să mă rog cu toată sinceritatea ca Domnul să îmi arate calea care e pentru mine și să îmi dea curaj să o urmez.

Spun aici că am cerut cu toată sinceritatea un răspuns de la El, pentru că de multe ori aducem cereri în rugăciuni, dar nu suntem pe deplin pregătiți pentru un răspuns.

În zilele în care mă rugam pentru asta, prietena mea mi-a dăruit Biblia despre care scriam mai sus, iar când am găsit versetul am știut că era un răspuns. Tot în acea perioadă, după zile de introspecție și rugăciune, soțul meu m-a întrebat ce aș dori să lucrez până la bătrânețe? Răspunsul a venit imediat, era cofetăria. Așa că, la 34 de ani, am urmat cursurile unei școli din București și am făcut primii pași reali în direcția visului meu. Nu trebuie să menționez cât de fericită sunt acum și cu câtă dragoste fac totul. La finalul anului trecut am absolvit cursul de cofetar / patiser și lucrez în domeniu. Nu am încă laboratorul meu, dar fac zi de zi pași mici în această direcție.

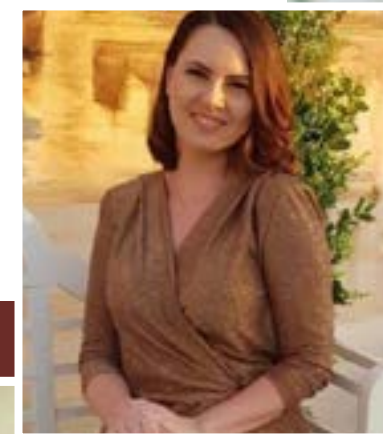
Ceea ce am învățat în toți anii în care am lucrat în diferite locuri, a fost să îmi recunosc atuurile, să îmi explorez calitățile și să doresc să devin cea mai bună în ceea ce fac. Succesul nu stă mereu în cariera cea mai apreciată de lume, ci în ceea ce faci cu pasiune, implicare și alături de Domnul. Am învățat și să nu trăiesc cu regrete, ci să îmi asum fiecare experiență și să învăț lecțiile oferite.

Aș vrea ca rândurile scrise de mine să fie o încurajare, pentru toate fetele și femeile care au un vis și se simt nesigure. Domnul deschide comoara Lui și binecuvântează planurile plăcute înaintea Lui. El nu m-a lăsat niciodată în toți acești ani.

A vegheat asupra mea ca un Părinte, m-a lăsat să fac greșeli, m-a lăsat să cad, m-a mângâiat și mi-a dat curaj.

A fost un susur blând și chiar dacă a durat mulți ani, m-a ajutat să îmi găsesc calea. Uneori mă poticnesc, alteori cel rău îmi șoptește că nu sunt îndeajuns de bună pentru visul meu mare, dar promisiunile Domnului mă ajută să mă încred în El, pentru că nimic din ceea ce suntem nu ni se datorează nouă ci Lui, Cel care a pus talanți și talent în noi.

Diana Kiss

a ș t e p t â n d

cu credință și răbdare
împlinirea făgăduințelor Sale

Deseori stau și mă gândesc la cât de nepătrunse sunt planurile Domnului, dar în același timp este minunat să știu că în tot ce face este credincios și desăvârșit, iar viața și puterea sunt în mâinile Sale.

El ține totul sub control, iar prin ceea ce îngăduie de-a lungul anilor în viața noastră, dorește să ne încredem pe deplin în a Lui putere și în special, să simțim dragostea Sa!

Fiecare încercare poate fi o mare binecuvântare dacă alegem să creștem în credință, îndelungă răbdare și alte roade care au loc în cei care vor ca voia Domnului să se împlinească în viața lor prin metodele alese de Cel Atotștiutor și Sfânt!

Doresc ca fiecare dintre noi să vedem soarele de după nori și să privim spre Domnul nostru, de unde ne vine ajutorul!

El este mai aproape cu atât mai mult de cei care tânjesc după prezența și mângâierea Sa! Chiar Domnul a spus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28) Poverile pot fi diverse: povara păcatului, a bolii, a sufletului întristat, dar ferece de noi, cele care am aflat în Domnul bucuria, nădejdea, eliberarea și pacea!

În acest an doresc ca Domnul să ne ajute să alungăm orice teamă, dăruindu-I Domnului inima noastră, iar El dăruindu-ne pacea Sa... călăuzindu-ne pașii prin pustie, fiind pentru noi un Dumnezeu viu care poruncește și ia ființă!

El va răsplăti fiecare faptă făcută cu credință, fiecare alegere care îl va onora! Domnul va da în timpul Său biruință celor care își pun nădejdea în El în orice vreme!

„Da, mă voi gândi la toate lucrările Tale și voi lua aminte la toate isprăvile Tale!” (Psalmul 77:12)

Cu prețuire, Rebeca Belean

D

Experimentând pacea lui Dumnezeu

Ce plăcut și frumos este atunci când avem pacea lui Hristos în inimile noastre. În mijlocul durerilor și a încercărilor doar pacea Sa ne mângâie, ne dă speranță și o nădejde vie!

Versurile unei cântări spun astfel:

*„Să ai pace în mijlocul
necazului tău,
Să ai pace, căci tu
ești fiu de Dumnezeu!
Când cei din jur te vor privi
cu pacea ta îi vei uimi,
Fii plin de pace, vei birui!”*

Cât de minunat este să putem experimenta acest adevăr!

Aș dori să revin la ultimul vers, spunând că Domnul vrea să fim biruitoare, iar biruința stă în puterea rugăciunii cu toată ființa îngenuchiată, fiind alungate deznădejdea, teama, boala, aplecându-ne sub Mâna tare a Celui care dă viață și izbăvire. Prin rugăciune vom putea birui valurile vieții, astfel încât să găsim eliberare, putere și dragoste.

O altă armă pe care o putem folosi împotriva îngrijorării este Cuvântul Scripturii. Dumnezeu binecuvântă pe cei care împlinesc Cuvântul, deci să nu fim doar ascultători.

E un har să avem revelația cu Domnul în rugăciune, în citirea Cuvântului, primind adevărata putere de a-l sluji. Prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu vom descoperi un Dumnezeu care ne vorbește personal, divin. Atunci, cântarea va fi cântată altfel, rugăciunea va fi rostită altfel, la fel și slujirea.

Domnul să ne ajute să fim niște luptătoare și biruitoare ca la capăt să putem primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.

Fiți binecuvântate de Domnul păcii!

Daniela Belean
Biserica Penticostală "Behtel", Târgu-Mureș

Sădește-mi, Doamne, o primăvară în suflet!

Și fă-o să răsară în fiecare clipă!

Da! Primăvara.

Un anotimp al renașterii, al reconcilierii, al prospețimii și al tinereții spirituale. Un anotimp al bucuriei, speranței și înfloririi surâsului blând ...în compania dragilor inimii tale. Un anotimp al reînnoirii în toate planurile existenței, a dezvoltării și a relaționării cu ceilalți.

Trezește-te așadar la viață și:

- Scutură-ți cojoacele grele, impregnate de necazurile și zăpezile iernii!
- Ridică-te din amorțeala cruntă a durerii și păcatului, amintindu-ți de victoriile mari, cucerite primăveri de-a rândul, pe genunchii rugăciunii!
- Topește-ți inima de gheață, împietrită de greaua neiertare, și ieși din carapacea pe care o folosești deseori ca o armură!
- Gonește vânturile reci și aspre ce pustiesc suflete rătăcite și îmbolnăvesc trupuri plăpânde!
- Îndreaptă-ți privirile spre Soarele dulce al Neprihănirii și privește Cerul senin, așternut pentru Venire!
- Scaldă-te în ploaia binecuvântării promise, risipind nori plumburii și alungând întunecata ceață!
- Lasă-ți inima să zburde în Libertatea făgăduită de însuși Adevărul!
- Ascultă simfoniile Cerului în interpretarea sublimă a îndrăgiților artiști înaripați!
- Cântă-ți bucuriile nesperate, pregătite din veșniciei, cu multă dragoste de cel mai iubitor Părinte!

- Gustă din bunătățile Domnului, care nu sunt la capăt, ci se înnoiesc, în fiecare dimineață, în fiecare anotimp, în fiecare etapă importantă a vieții tale!
- Reînnoiește-ți legămintele făcute în taină și ține-te de promisiunile dragostei dintâi!
- Înflăcărează-ți Duhul și nu lăsa rutina vieții să-ți răpească clipele prețioase petrecute sublim, în părtășia Mirelui!
- Desfă-ți din muguri, crânguri de verdeață, înflorește-ți câmpiile cu flori multicolore, răspândește mireasmă cerească și strigă din iubire: Sădește-mi, Doamne, o primăvară în suflet!

Cu aleasă prețuire,
Daniela Raț

Între zâmbet și suspin!

Zâmbeam, deoarece în curând, cu ajutorul Domnului, aveam s-o revăd pe sora mea Mihaela, care în urmă cu două luni, împreună cu soțul ei, luaseră decizia să se întoarcă definitiv în România, după o ședere de 9 ani în Spania.

Suspinam, deoarece era prima dată când urcam într-un avion și simțeam cum inima îmi bate atât de tare încât îmi sare din piept afară.

Deși în urmă cu câteva zile, cineva m-a sfătuit să iau un calmant care să mă liniștească și să mă ajute să urc în avion, am hotărât să nu iau decât o măsură de credință, știind că Dumnezeu care ține în control toate lucrurile, va ține și avionul în Mâna Sa.

După ce am urcat în avion și m-am așezat pe scaunul de la geam, am deschis biblia la întâmplare, hotărâtă să îmi hrănesc mintea și inima cu Cuvântul Lui Dumnezeu ca să mă liniștesc. Imediat cum am deschis Biblia, privirea mi-a fost îndreptată spre un singur verset din

Isaia 41:3- "El îi urmărește, merge în pace pe un drum pe care n-a mai călcat niciodată cu piciorul lui."

Ochii mi s-au umplut cu lacrimi de bucurie, conștientizând că Dumnezeu îmi vorbește ca să mă liniștească și ca să îmi pun încrederea în El pe mai departe. Era atât de clar pentru mine. La începutul versetului, am observat că începe cu "El ne urmărește" (plural), apoi versetul se termină "pe un drum pe care n-a mai călcat niciodată cu piciorul lui" (singular). Dorel, soțul meu mai zburase cu avionul, dar eu nu.

O lecție pe care am învățat-o din acea experiență frumoasă, a fost aceea că Dumnezeu ne vorbește atunci când ne punem încrederea mai mult în ajutorul Lui, decât în ajutorul lumii acesteia sau în puterea noastră. Și că El intervine, ori de câte ori știe că avem cu adevărat nevoie de ajutor! El ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. Știe când trebuie să intervină. Nu ne va lăsa niciodată să rămânem de rușine dacă ne încredem în El. Romani 10:11, după cum zice Scriptura: "Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine."

Îmi aduc aminte, că în anumite circumstanțe L-am rugat să-mi vorbească considerând că dacă nu-mi vorbește imediat, mă prăbușesc de supărare. Și chiar dacă nu mi-a vorbit imediat, așa cum aș fi vrut, niciodată nu m-am prăbușit, pentru că Dumnezeu m-a ținut în picioare.

Dumnezeu ne-a lăsat Cuvântul Lui, BIBLIA! Să citim, să medităm, ca apoi să primim pace, bucurie, cunoștință și pricepere, călăuzire și învățătură despre cum putem Să-l cunoaștem mai bine pe Dumnezeu ca întotdeauna să ne punem încrederea în El! Amin!

Mirela Campian
Biserica En-Hacore din Sabadell-Barcelona/Spainia

Rugăciunea cu credință

Mi-am amintit o poezie pe care o recitam când eram copilă:

*"Cât un grăunte de muștar dacă am avea credință
Un munte a-l muta din loc ne este cu puțință.
Ce adevăr de neclintit, ce dreaptă asemănare,
Credința cât de mică ar fi e o putere mare.
În calea ei nu poate sta nimic în astă lume,
Căci biruința i s-a dat în al lui Isus nume.
Deci nu mai spune tot mereu, nu pot lăsa păcatul!
Cu încredere în Dumnezeu poți birui și iadul.*

Și gândul mi s-a dus la Evrei 11, la definiția biblică a credinței, importanța credinței, roadele ei: "Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd." (versetul 1)

"Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd."(versetul 3)

"Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută."(versetul 6)

"Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțitul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe."(versetele 33-34)

Având în vedere vremea în care trăim, rolul și importanța credinței în viața noastră spun și eu ca Iuda în epistola sa: "Preaiubiților, ..., m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. (versetul 3)

Există mai multe feluri de credință? Scriptură ne spune că și demonii cred și se înfioară, dar credința lor nu-i transformă în îngeri, rămân tot demoni.

Credința trebuie să fie în Domnul Isus Hristos. Mântuitorul spune: "Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre."(Ioan 8:24). Nu poți fi mântuit în orice credință, ci numai în cea adevărată, dată o dată pentru totdeauna sfinților.

Scriptura ne vorbește despre o credință adevărată și o credință înșelătoare. Nu orice credință mântuiește, indiferent cât de sincer ești în credința ta. Credința adevărată îți transformă viața, trăiești în neprihănire, ești călăuzit de Duhul Sfânt, ești în dragostea lui Dumnezeu și aștepti venirea Domnului Isus. Credința adevărată rodește: pasiunea să faci voia Domnului, să ai o inimă curată și un cuget curat, să investești în lucrarea lui Dumnezeu, să ajuți pe cei aflați în nevoi, să îți aduni comori în cer. Credința adevărată eliberează de dorințe și sentimente personale.

Ce este prioritar în viața ta? Te atrage Biblia, rugăciunea? Ce îți menține mereu atenția vie? Cât timp acorzi părtășiei cu Domnul? Scriptura ne spune să căutăm întâi Împărăția cerurilor și toate celelalte ne vor fi date pe deasupra. Credem noi asta?

Sfânta Scriptură mai evidențiază o credință vie și o credință moartă. Credința vie nu se moștenește, ci se naște în inima omului prin auzirea și împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, ea este darul lui Dumnezeu dat celui care vrea să-l primească. Credința care nu acționează, nu te pune în mișcare, nu te trimite la fapte este o credință moartă. Credința moartă este o credință teoretică, declarativă, fără să poată

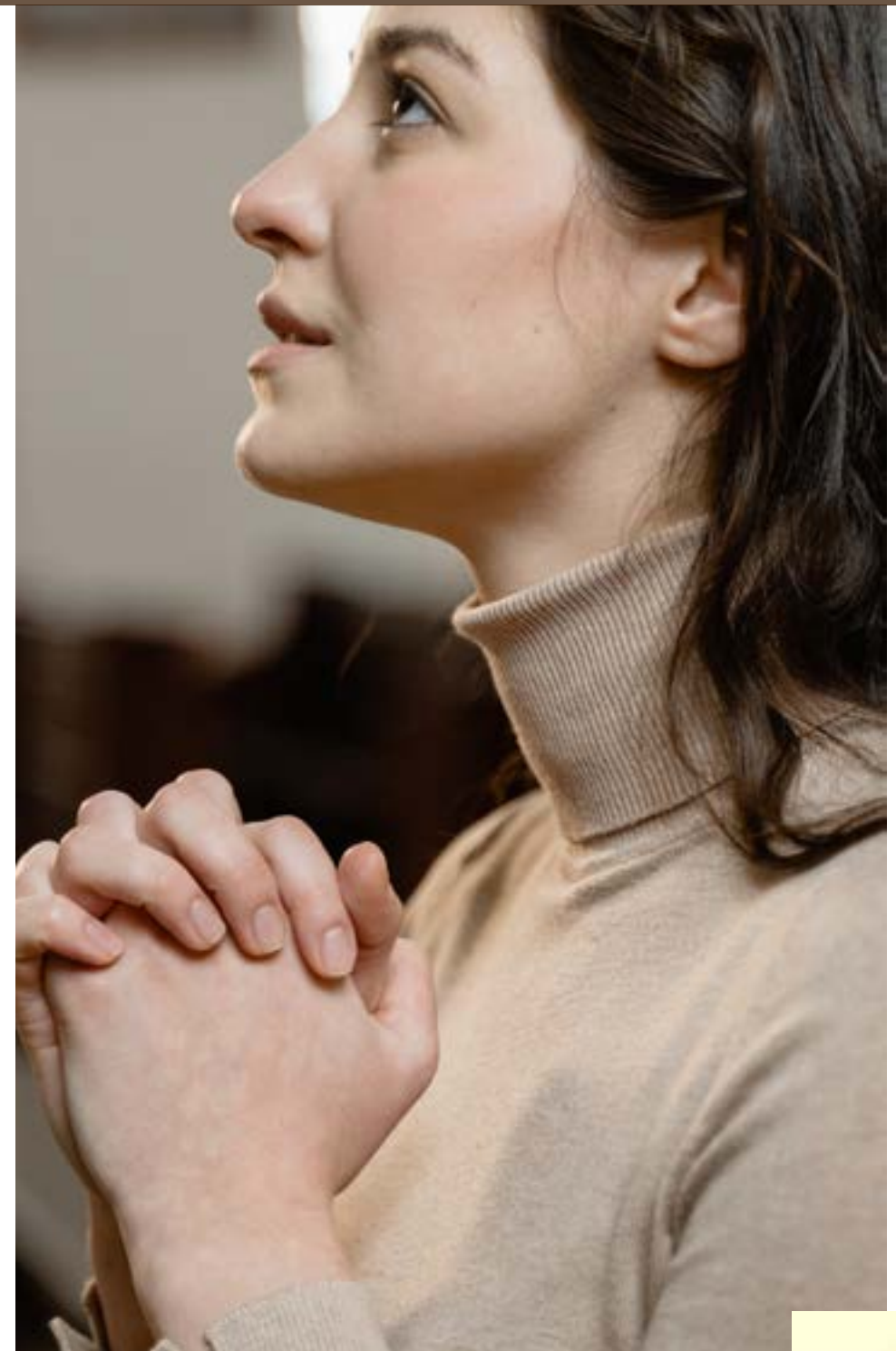
fi dovedită. Avraam, părintele credinței, a dus pe Isaac să fie jertfit, Domnul i-a încercat credința. Credința care ascultă și face voia Domnului, aceea e credința vie.

Tot în Scriptură Domnul Isus vorbește despre o credință mare și o credință mică. Chiar și ucenicii, înainte de coborârea Duhului Sfânt sunt mustrați de Domnul Isus și sunt numiți la un moment dat "puțin credincioși". Tot Domnul Isus rămâne impresionat de credința sutașului din Matei 8 și spune că nici în Israel nu a întâlnit o credință așa de mare.

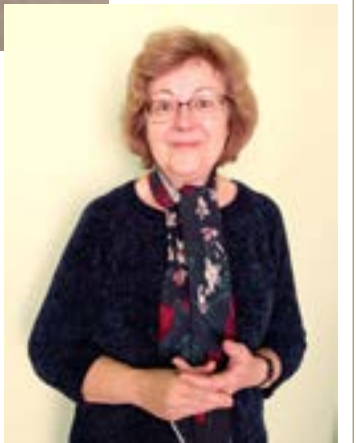
Credința noastră trebuie să fie adevărată, mântuitoare, prioritară, vie și puternică. Credința este un mijloc de a vedea mai mult decât distinge ochiul omenesc. Prin credință putem privi lumea lui Dumnezeu. Suntem chemate să luptăm pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna, să luptăm în rugăciune prin credință, să credem tot ce ne-a promis Domnul nostru, pentru că El lucrează prin minuni în viața celui ce crede. Domnul Isus spune că dacă am avea credință cât un grăunte de muștar nimic nu ne-ar fi cu neputință! Să ne rugăm în fiecare zi prin Duhul Sfânt cu încredere deplină în Domnul Isus Hristos. Să rămânem statornice în credință, cu o încredere de nezdruccinat!

"Doamne, Tată ceresc, Tu aștepti ca noi să Te credem, ca să putem fii plăcute Tie! Doamne, Te rugăm ajută-ne să Te înțelegem și să ne înțelegem și pe noi ca să putem trăi în adevărata credință, credința mântuitoare! Te rugăm mărește-ne credința și dă-ne o credință vie, puternică, ca să putem asculta și împlini voia Ta!

**Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu-Mureș**

Vă invităm să ne contactați prin SMS
la numărul de telefon: 0739 015 955

Doamne

de mult șoptesc o rugăciune la tronul milei Tale

Doamne, de mult șoptesc o rugăciune la tronul milei Tale
Aș vrea să nu știu altă fericire decât copiii noștri umblând în adevărul slavei Tale,
Această rugăciune a șoptit-o și lochebed când Te-a rugat pentru micuțul Moise,
Să-i deschizi ochii să vadă deșertăciunea sclipitoare a palatului
Și să aleagă Împărăția tăcută a Cerului.
Doamne aș vrea ca și copilașii noștri să cunoască Adevărul
Și să fie liberi-liberi de păcat,
Liberi de conștiința încarnată
Liberi de adicții și de plăceri nelegitime.

Arată-le frumusețea Ta și cunoscându-Ți frumusețea
Să ajungă să spună și ei ca David -
"În nimeni Altul nu-mi găsesc plăcerea pe pământ în afară de Tine"
Arată-le măreția Ta și cunoscându-Ți măreția.
Să poată să-și vadă măsură umilinței și a smereniei.
Să ne chemăm copiii la Domnul
Să-i chemăm cu drag, cu blândețe
Să-i chemăm că tare le e foame
Să le dăm din Pâinea vieții la timp
Ca să nu crească slabi și bolnavi.
Să le dăm din Apa vieții la timp
Ca să nu se sature din alte ape.

Așa cum Ana l-a chemat pe Samuel la Domnul
Și Samuel a ajuns un reper de moralitate în acea lume coruptă
Doamne chemă-ne și copilași noștri la Tine pe nume, pe fiecare
Trezește-le în fiecare clipă urechea lor la glasul Tău
Revarsă-Te asupra lor, și ce minunat Doamne că atunci când Tu te reverseși
Tu nu te risipești, ci ne aduni pe noi.
Adună-i Doamne și spune-le din partea Ta -"caută-Mi fața"
Și fața Ta, Doamne, ei să o caute.

Aș vrea să ne faci copiii comori pentru cer,
În mâinile Tale să-i ți, să-i faci sfinți,
Să le umpli mintea de flori, de cuvinte, să-i îmbraci în alb și-n podoabe sfinte.
Fă din ei un David- un bărbat care cunoștea neprețuirea legilor și adâncul promisiunilor
Un bărbat a cărei ființă i se topea dacă cumva Dumnezeu fața-Și întorcea,
Fă din băieții noștri un Daniel- un bărbat care niciodată nu și-a dezis principiile divine,
Înfruntând un imperiu pentru a-și putea păstra vie legătură cu Tine.

Fă din fetele noastre o Abigail- o femeie cu judecată,
Care cu înțelepciune în tăcere și-a tâlcut faptele, fără prea multe cuvinte
Și Duhul care L-ai pus în Maria de curăție, să fie și în ele și în templul lor Tu să fii primul mereu.
De aceea, cu toții, pornim biruitori să biruim
Știind cine se află în fruntea noastră
Pentru ca la final să câpătăm acea cunună care nu se poate veșteji,
Să primim acea piatră pe care este scris un nume nou
Pe care doar cel care îl primește, îl cunoaște
Să domnîm împreună cu Tine pe scaunul Tău de domnie.

Așa să ne ajute Dumnezeu.

"Să ajungă să spună și ei ca David -
"În nimeni Altul nu-mi găsesc plăcerea pe pământ în afară de Tine"

Claudia Boca, Bistrița

Pacea lui *Cristos*

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte.”
Ioan 14:27

Mă întrebam, cum pot avea această pace sfântă nemaîntâlnită printre oameni! Cum pot să stau liniștită indiferent de situația în care mă aflu și să știu că Cineva e în control? Apoi L-am cunoscut pe Creatorul meu și al universului întreg care m-a răscumpărat și mi-a scris numele în Cartea Vieții.

Versurile următoare sunt inspirate din momentul conștientizării mele ca doar la El, la Cristos, pot să îmi găsesc refugiul. Dragă cititoare, îți doresc ca pacea lui Cristos să te copleșească, iar în palma Lui să te odihnești.

Odihna în El

Mă gândeam că știu...
Știu jertfi, renunța și iubi.
Apoi văd cum sunt, cum fac
Ce spun sau ce nu spun.
Nu iubesc așa de mult,
Nu renunț cât ar trebui,
Nu mai vreau să fiu eu
Ci tu, Isus în mine.

Tu Creatorul minunat,
Să mă rascumperi din păcat.
Ce har, ce celebrare!
Să mă iubești așa cum sunt,
Un fir pierdut pe această pământ,
Acum în dragostea ta pus.

Mă pun dar și eu pe genunchi,
Și stau de vorba cu Isus.
Deschide-mi mintea sa-nțeleg,
Ce îmi spune azi Cuvântul sfânt.
Dă-mi inima înflăcărată,

Să te cunoască ca pe-un Tată.
Pune în mine dorința...
Îndeplinirii scopului meu de slujitoare,
Cu inima arzătoare,
Îndreptând oameni pierduți la vindecare.

Și stând în planul Tău perfect,
Mă înconjori cu atâta pace.
Eu de la Tine nu mai plec!
Rămân la ape de odihnă.

Ruth Borgovan

Florile învierii

O, ce zori de îndurare peste liniștea adâncă,
Peste plânsul de sub gene și la ușa zăvorâtă!
Toată primăvara rece a zâmbit sfios spre Tatăl,
Ca un semn de mulțumire pentru jertfa neuitată.

Dimineața învierii, dimineața bucuriei -
Dezlegați de gheara morții cântă-n slavă cei din glie!
Căci de pe mormântul negru piatra mare-a fost luată
Și Isus, lumina lumii, ne-a îmbrățișat cu Tatăl.

A-nviat viața noastră, calea către veșnicie!
Cuiele n-au putut frânge nesfârșita Lui iubire.
Moartea nu a fost în stare să Îl pună la pământ,
Boldul ei e frânt de Isus și prin El eu liber sunt!

Florile se deschid vesel surzând multicolor -
Cât de liber sunt de lanțuri, ce parfum liniștitor!
Aș fugi ca și Maria, la picioare, să mă frâng,
Ca și Ioan, dintr-o suflare, către vechiul Său mormânt!

O, Isuse, câtă pace și câți muguri pe butuci!
Primavara e-nviere. Tu ești cel ce o aduci.
Mulțumesc pentru Golgota, că acol' m-ai răstignit!
Mulțumesc de înviere, căci prin ea m-ai înnoit!

Tabita Curaciuc

Cum creștem copii care *să-L iubească pe Dumnezeu?*

Draga mea ,

Am scris o carte, una despre Părințeală. Nu pentru că sunt părinte perfect sau pentru că am copii perfecți, ci pentru că am găsit o cale prin care părințeala nu e grea, nu e nici (mereu) ușoară, dar e plăcută. Și poate rezulta în adulți care vor contribui la schimbarea generațiilor ce vin după noi. Îndrăznească inițiativă? Absolut! Și dacă Dumnezeu nu insistă, nu aș fi făcut-o.

Prin generozitatea echipei editoriale, cu care am mai colaborat în trecut, vă las aici un capitol care sigur vă privește. Puteți să comandați cartea de oriunde din lume, fie în format electronic, fie fizic. <https://parintealafaratocmeala.ro>

Ea se vrea a fi o unealtă care să ne ajute să ne relaxăm puțin când vine vorba de părințeală și să avem încredere că de Dumnezeu depind cele mai multe. El e Cel ce își dorește ca odraslele noastre să fie BINE mai bine decât o putem face noi.

Cu încredere în tine,

Încep prin a spune că trăirea și exemplul nostru sunt cele mai importante. Indiferent ce-ți dorești pentru ei, dacă tu nu pui în practică, nu modelezi acel lucru, copiii lor le va fi dificil să integreze. Nu uita că în primii ani copiii învață prin imitare. Nu zic că nu s-ar putea să ajungă acolo singuri, doar că le va fi mai greu.

De exemplu, dacă...

- tu vrei ca ei să aibă o căsnicie fericită și tu stai într-una nefericită
- vrei să nu mănânce zahăr, dar tu ai cămara plină de dulciuri sau spui: "Tati are voie, că el e om mare"
- vrei să respecte anumite reguli cu privire la tehnologie, dar ție îți lipsește autocontrolul și ești mereu pe telefon
- îi înveți să fie politicoși cu adulții, dar te aud vorbind-o de rău pe profesoara care i-a dat 8, deși el "merita" 10
- vorbești despre credință, dar nu o trăiești...bați de fapt apa-n piuă. Va rămâne o dorință a ta și va genera o disonanță mare în ei.

Copiii mei au crescut în România, și la Biserică se vorbea evident în limba română. Ei s-au simțit mereu mai confortabili cu limba engleză așa că, deși apreciau comunitatea, partea de învățătură a rămas în responsabilitatea noastră.

Eu am să-ți povestesc experiența mea, sperând să găsești în ea mici fragmente care să te ajute și pe tine. Nu am fost învățată despre Dumnezeu în copilărie.

Dar am avut mereu o dorință lăuntrică ca El să existe. Cred că viața era atât de dificil de acceptat dacă nu era El acolo ca să facă lucrurile mai bune, după voia Lui, încât am ales să cred în El. Însă la Biserică ajungeam de două ori pe an, ca mai toată lumea, și nu găseam acolo ceea ce căuta sufletul meu.

Voi scrie foarte pe scurt o parte din testimonialul meu, rămânând să-l citești pe cel întreg într-o altă carte, una pe care sunt îndemnată constant să o scriu.

Pe la vârsta de 14-15 ani mama a fost diagnosticată cu cancer terminal. Ni s-a spus în repetate rânduri că va muri, că nu mai are șanse să supraviețuiască și inclusiv "să-i găsim loc de groapă" (din gura doctorului, către mine).

Îmi amintesc și azi ziua în care am plecat spre spital crezând că sunt singura care poate să "negocieze" cu medicii pentru o trimitere la un spital specializat (cel din Cluj-Napoca). Ajunseseră la urechile mele cuvinte și expresii precum "terminal", "prea târziu", "moarte", dar nu aveam a le accepta.

Dacă acceptam, asta însemna trei fete singure sau la orfelinat, renunțarea la o carieră spre care tindeam etc. Deși eram cea mijlocie, nu cea mai mare, știam că doar pe mine mă pot baza. Îmi aduc aminte că până și diriginta mea de atunci (frumoasa d-ră Gabriela) a venit la mine în vizită să mă încurajeze, pentru că auzise că voiam să mă las de școală ca să-mi "cresc" surorile. Acest episod venea după ani lungi de abuzuri, lipsuri și o copilărie pierdută (dar și despre asta în altă carte).

Se face că mă duceam spre spital cu nasul sus, hotărâtă să-i spun medicului ce aveam în plan. Fac o mică paranteză, ca să spun că m-am considerat mereu a fi înaltă până când, recent, prietenii mi-au zis că sunt pișpircă. Am cerut să vorbesc cu medicul curant. Mama era în salon, lipită de pat datorită hemoragiilor constante și inapetenței. Slăbise de arăta ca mine. Pe vremea aceea, când chemai un medic la dialog, era chin mare. Ei erau mici dumnezei, iar tu un amărât care avea nevoie de ei. Iartă-mă, dar asta a fost experiența copilăriei mele. Aveam emoții de mi se uscaseră gura și inima mi-o simțeam în gât. Când a ieșit să mă întâlnească pe hol, m-a măsurat din cap până-n picioare cu superioritate. M-am dus înspre el și m-a întrebat cine sunt: "Ești singurul aparținător?"

"Nu ești cam mică?"

"Ce-ți pot spune eu ție?"

"Sunt puternică și pot să ascult tot ce-mi veți spune pentru că într-o zi voi fi și eu medic. Deja mă pregătesc pentru asta."

S-a uitat la mine cu multă necredință (Dumnezeu să-l ierte pentru asta) și mi-a zis ceva ce nu o să uit niciodată:

"Cancerul e prea avansat, a ajuns deja la os, deci nu mai avem ce face. E bine să vă pregătiți de înmormântare."

"Dar îmi dați vă rog frumos bilet de trimitere la Institutul Oncologic din Cluj?", am zis eu cu voce stinsă.

"Îți dau ce vrei tu, dar degeaba mergi. Mama ta va muri."

Cu trimiterea în mână, întrebări de genul: "De unde fac rost de bani pentru un transfer cu Ambulanța?" și ochii împăienjeniți de lacrimi mă duceam spre casă, când o mașină a frânat brusc lângă mine și un nene supărat (Dumnezeu să îl ierte și pe el) a țipat la mine: "Ești proastă? Nu vezi că traversezi strada pe unde nu trebuie?" Am ajuns acasă, unde am spus surorilor și concubinelui mamei (care stătea în

bucătărie plângând de când aflate de boala mamei) că totul a fost OK. "Medicul m-a asigurat că totul va fi bine." Nu mă întreba de unde am avut puterea asta. Însă, în seara aia, după ce m-am asigurat că toți dorm (aia mică era trează, aveam să aflui mai târziu), am trântit genunchii de pământ, în fața singurei icoane din casă, și am zis așa: "Dacă ești adevărat, o vei vindeca pe mama, iar eu voi face cu viața mea ce vrei Tu."

Mama trăiește și azi. Povestea vindecării ei o voi spune cu altă ocazie pentru că s-au întâmplat multe miracole de-a lungul timpului.

Ani mai târziu, în timpul unui studiu biblic cu studenții, L-am auzit pe Dumnezeu zicând: "Mai ții minte de promisiunea ce mi-ai făcut-o?" Uitasem complet! Probabil te întrebi: "Cum adică ți-a zis Dumnezeu?" Ei, uite-așa: a fost ca un gând trântit în mintea mea și care m-a năucit!

Și apoi mi-am zis așa: ceea ce văd în jur că înseamnă Dumnezeu pentru oameni nu mă satisface. Vreau să vorbesc personal cu El și să-L iubesc din inimă sau deloc. Nu vreau să iubesc o entitate, "ceva, acolo sus", necunoscut. Vreau să-L știu intim dacă tot aleg credința. A fost lung procesul și abia aștept să-l descriu mai pe larg, dar pentru a puncta ce am nevoie să punctez aici, voi zice că fix așa m-am rugat pentru copiii mei, de când s-au născut: să aibă dorința de a se conecta cu o Persoană și de a auzi direct de la El. Biblia e plină de astfel de istorii și când am hotărât să cred în El, am hotărât că voi crede TOT ce scrie în Biblie, nu doar ceea ce mi se părea mie credibil.

Când s-au născut copiii, i-am dedicat lui Dumnezeu. Am simțit că sunt ai Lui, că îmi sunt cele mai frumoase daruri, dar "cu împrumut" cumva, rolul meu fiind să-mi aduc contribuția în creșterea lor în oameni mari.

Am decis că tot ce știam eu despre părințeală trebuia dezvățat ca să pot învăța împreună cu El. Mă rugam doar, fără să mă chinui, iar El trimitea înspre mine cărți, mentori etc.

Cel mai important mentor pentru mine a fost un pastor din Australia, Jon Nairn, care mi-a zis o dată: "Carmen, noi suntem trup, suflet și duh. Și Duhul Sfânt sălășluiește în noi dacă îl invităm. Iar El nu vine ca și bebeluș, apoi copil, apoi adult. Duhul Sfânt e Duhul Sfânt. Când te rogi peste ei în fiecare noapte, cere-i Lui să-i călăuzească și să le vorbească."

Ne rugam pentru ei în fiecare seară.

Când erau bebeluși, în pătuț, după tot ritualul de seară și o ploaie de pupici și îmbrățișări, puneam mâna peste ei și ziceam simplu: "Doamne, Tu îi iubești nemărginit, mai mult decât o pot face eu vreodată."

Facă-se voia Ta în viața lor, dar orice ar fi, fii mereu cu ei. Duh Sfânt, manifestă-te prin ei." Ne rugam să se dezvolte bine, să-și însușească destinul dinainte plănuț de Dumnezeu, să putem să le recunoaștem darurile de mici și să-i încurajăm în ele. Și azi o facem cu cei doi mici. Melanie și Julia au început recent (de anul acesta) să o facă singure, pentru că simt că pot fi mai sincere când se roagă singure.

Apoi am început să caut cărți care ilustrau dragostea lui Dumnezeu, lecții pe înțelesul lor despre dragoste, smerenie, dreptate, iubirea aproapelui, slujire etc. Noi le-am citit de mici în fiecare seară, fără excepție. Apoi am început să le cumpăr devoționale: niște cărți de lucru care le ofereau zilnic un verset, o mică lecție (de obicei o poveste relevantă pentru vârsta lor, care să illustreze punerea în practică a versetului) și apoi un spațiu în care ei să scrie, ca într-un jurnal, gândurile lor sau rugăciunea lor vis-a-vis de ceea ce au învățat.

Iubirea față de Dumnezeu (nu față de o religie, atenție) era prezentă în viața lor, la fel ca iubirea față de o masă bună (firește, nu pe picior de egalitate). Când erau mici, dacă mă întrebau ceva la care nu aveau un răspuns le ziceam: "Nu știu, haide să-l întrebăm pe Dumnezeu. Și ne rugam împreună."

Dacă pierdeam ceva prin casă, de exemplu suzeta sau un papuc (mereu e un papuc, nu?), ne rugam ca Dumnezeu să ne arate unde este. Și mereu găseam ce căutam. Jayden a devenit expertul familiei când era vorba despre locuri de parcare.

În drum spre grădiniță/scoală ne îmbrăcam cu armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:13-17) care să ne protejeze cât eram departe de casă. Mulți ani am făcut asta, până și acum o facem dar nu cu aceeași consecvență. Eram conștienți că-i trimitem într-o lume cu valori diferite de ale noastre. Dar Dumnezeu e Dumnezeu. Și e omniprezent. Vara îi duceam în tabere speciale în care învățau - prin jocuri și activități educaționale - despre personaje biblice.

Când făceau ceva nepotrivit, pe lângă povețele mele, le ziceam să se roage și să asculte ce are a le zice Dumnezeu apropo de alegerea lor, pentru că El îi știe cel mai bine - versiunea din prezent, dar și cea viitoare.

Și azi practic asta. Dacă unul dintre ei e necuviincios, după o discuție și poate și o consecință hotărâtă împreună, îi trimit să se roage. Vin mereu cu revelații care îmi amintesc de ceea ce am hotărât să cred într-o zi: oricât de "defectă" aș fi eu ca și părinte, Dumnezeu este Tatăl lor ceresc și e fără greșală. El le vrea binele și va ajunge la inima lor cu sau fără eforturile mele. Contribuția mea însă îi poate ajuta, îi poate scuti de consecințe foarte dureroase. La urma urmei și eu am ajuns la El fără aportul părinților mei (pe tata nu l-am cunoscut niciodată).

Carmen Busch

Un alt lucru important pe care l-am făcut a fost mersul la biserică. Am să fiu tranșantă. Nu cred că mersul la biserică te mântuiește așa cum nu cred că dacă nu mergi la biserică nu poți fi mântuit.

Cred însă că e nevoie de comunitate în toate lucrurile dragi și esențiale. Pentru că suntem oameni și nu suntem infailibili. Când ne găsim tribul de oameni care simt, cred și gândesc ca noi, suntem mai odihniți. De asemenea, nu cred că biserica e un loc cu oameni perfecți, însă poate fi un loc cu sfinți, pentru că Dumnezeu ne sfințește.

Cred că Dumnezeu nu se învață, se trăiește, se experimentează. Când spun că nu există copii răi, eu cred asta din toată inima. Dacă suntem chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dacă El a suflat viață în noi, suntem buni. Păcatul va rămâne mereu o ispită și ne va îndepărta de El. Dar tratează-i mereu ca pe niște sfinți până când "sfântul din ei" își amintește cine este. Dumnezeu este o persoană și El este dragoste.

Sper să-ți ajute experiența mea. Această învățătură se începe pe genunchi. Poate ai nevoie tu însăși să vorbești și să te "reglezi" cu El. În El nu este vină și rușine, așa că pleacă-ți inima cu încrederea că El nu doar că te va auzi, ci îți va și vorbi.

Dacă ți-a plăcut acest capitol, comandă cartea aici: <https://parintealafaratocmeala.ro>

Poți alege să te alături grupului de Facebook special dedicat cărții, Părințeală fără Tocmeală, unde Carmen postează aproape zilnic întâmplări reale din viața ei cu copiii și modul în care ea le-a gestionat: <https://www.facebook.com/groups/pa-rintealafaratocmeala>.

Poți să îi lași și un feedback pe pagina ei profesională: <https://www.facebook.com/Carmen-BuschYesYouCan>

La cât mai mulți copii fericiți!

GÂNDURI

rămase în toamnă

**Nu știu dacă brațele tale, mamă
Mă vor îmbrățișa cum au promis
De rămas bun cândva demult
Îmbrățișări ce au durut... Atât de mult.**

**Nu știu dacă o dragoste plâpândă
Vopsită cu var de puritate
În inima ta mai bate sau...
S-a stins, s-a șters.**

**Nu știu dacă lacrimile au captat
Un șuierat scurt de "Te iubesc"
Sau dacă închipuirea mea toată
A căutat în van un sens.**

**Nu știu dacă în ale tale visuri,
Ca în visele-mi firave, mă vedeai
Sau dacă ai uitat să mai și visezi
Ce ai avut, dar nu mai ai.**

**Nu știu dacă în vreo secundă scurtă
Greierii ți-au adus aminte de mine
Într-o noapte de toamnă târzie
Umplându-ți inima de bucurie.**

**Nu știu dacă, rostindu-mi numele
Printre lacrimi sperai să îți răspund,
Dacă prin casă mă vedeai alergând,
Văzându-mă crescând.**

**Și nu distanța ta mă desfrunzește
Și nu tăcerea ta mă ofilește,
Ci murmurul tău în mijlocul strigătului meu de
"Te iubesc".**

Iasmina Lup

Maia

"....răspunsul meu la rugăciune,
binecuvântarea mea"

Maia, răspunsul meu la rugăciune. Maia, binecuvântarea mea. De 9 ani jumătate ne bucurăm de prezența ei și binecuvântarea pe care o aduce în familia noastră. Suntem o familie mică: eu (Lavinia), Daniel, Maia și Dumnezeu. Suntem 4. Ne-am dorit să fim mai mulți, dar atât a hotărât Dumnezeu în dreptul nostru. Maia, a venit în urma unei sarcini foarte grele. Pe masa de operație, în timp ce medicul îmi sutura operația de cezariană, la ultimul fir, așa cu un oftat greu și tot o dată plin de bucurie, îmi spune:

-Ai avut cea mai grea sarcină din 30 de ani ai mei de muncă, numai Dumnezeu te-a ajutat să ai un copil sănătos.

Vă întrebați de ce oftatul și tot o dată bucuria lui? La puțin timp după ce am aflat vestea asta minunată că sunt însărcinată, au început problemele. Așa tot câte una pe rând. Am ajuns de la serviciu la urgență cu hemoragie puternică. Aveam hemoame placentare și unul din ele s-a spart. Am rămas internată în spital pentru următoarele aproximativ 7 luni.

Apăreau așa de multe complicații, încât era nevoie să stau doar pe calmante din cauza durerilor și a contracțiilor. Tot la 2 săptămâni veneau să-mi spună că trebuie să avortez, altfel mor eu și copilul. Nu am vrut. Parcă țineam cu dinții să nu mi ia cineva copilul. Aveam o listă lungă de diagnostice și se tot adăugau. La 5 luni mi s-a deschis colul uterin și m-au trimis la salon să mă pregătesc pentru avort. Încercam toți să-mi explice ce risc mare este și că dacă nu avortez mor. Maia era vie, Maia era sănătoasă și lovea cu piciorușele în mine.

Cum aș putea să-i las să îmi omoare copilul ca eu să trăiesc? Fiind asistentă medicală înțelegeam situația, dar eram și sunt copilul Domnului, cum să aleg să trăiesc eu, în timp ce binecuvântarea pentru care mă rugam, să o las să moară. Am cerut timp să ne lase să ne rugăm. Plângeam în salon și eu și Dani. Știam că nu vrem să renunțăm la Maia și nu vrem avort. Așteptam cumva să intervină Dumnezeu și parcă nu intervenea. Ne rugam plângând și o ceream pe Maia cu insistențe la Dumnezeu. În timpul rugăciunii ne-am dat seama că o iubim mai mult pe Maia, decât pe Dumnezeu. Eu nu eram Avram cu Isaac. Nu aveam credința lui, că Dumnezeu știe ce face. Așa de greșit ne rugam și ceream ceva ce doar Dumnezeu poate da dacă vrea. Dacă o pierdeam pe Maia, mai eram gata să-L slujesc pe Dumnezeu. Oare dragostea mea pentru Dumnezeu se limita la Maia? Am schimbat rugăciunea și ne-am cerut iertare. Doamne făcă-se voia Ta.

"Doamne tu știi mai bine decât noi, dă-ne putere să Te iubim și să Te slujim indiferent de situație." Inima noastră s-a schimbat în acel moment, în acel salon mic, la marginea patului. Am cerut doctorilor 2 săptămâni. Am promis că stau nemișcată la pat. Și am stat mai mult de 2 săptămâni, doar în pat. Coboram la toaletă și atât. Dani și mama veneau și mă spălau, îmi dădeau mâncare, mă pieptăneau. Aveam o armată de oameni în jur care mă ajutau și care se rugau pentru noi. De la 6 luni nu am mai văzut-o pe Maia la ecograf. Aveam contracții puternice și dureri, abdomenul meu mereu era tare ca piatra.

Apucau să vadă că îi bate inima și atât.

Luam așa multe tipuri de calmante, perfuzii, injecții de 3 ori pe zi, încât toată lumea era sigură că Maia și dacă se naște va avea defecte, malformații sau va muri la naștere. Aveam în inima mea ascunse așa multe temerii de cum va fi Maia. Aveam momente în care venea cel rău și mă ispitea să cred că am făcut cea mai proastă alegere, că nu am ales să moara Maia, că va avea malformații acum și vom suferii toți 3.

Acolo în spital, am învățat ce înseamnă credința în Dumnezeu. Într-un salon mic, în care m-am rugat luni de zile și am povestit cu Dumnezeu. Acolo pe patul de spital Dumnezeu mă șlefuiă pentru ce avea să vină.

Ajunsesem să arăt ca cel mai bolnav om: slabă, cu ochii băgați în orbite, cu cearcăne, toată vânăta de la atâtea înțepături, plânsă. Și cumva toți mă înțebau de unde atâtea bucurie pe fața mea. Acolo am învățat ca bucuria în Hristos se vede pe față și dacă ești extraordinar de bolnav. Când am împlinit 8 luni, m-au operat prin cezariană. Tot spitalul era curios, toți știau ca intru în operație. Așa multă lume era îngrijorată în preajma mea și se comporta ca și cu un bibelou cu mine. Unele asistente mă mângăiau pe cap, mă țineau de mână în timpul operației.

Au scos-o pe Maia...dormea. Au trezit-o din somn și a scâncit puțin. Prinse-se în mână un pansament și nu vroia să-i dea drumul. Arăta mai mult decât perfectă, sănătoasă și ne-a făcut pe toți să râdem, iar apoi a adormit. Toată lumea era cu ochii înlăcrimați de bucurie și de uimire.

Ea era perfectă, iar eu distrusă pe interior. Cum a supraviețuit Maia acolo, chiar numai Dumnezeu știe.

Azi are 9 ani jumătate. E sănătoasă, e binecuvântarea noastră. Când a avut Maia 1 an, eu am fost operată pe coloană și de atunci nu am mai putut să o ridic în brațe. Am rămas cu dureri cumplite, multe diagnostice și ani grei de încercări. Noaptea plângeam de dureri prin casa, Dani mă ținea de braț și în celălalt braț era Maia. Cântam împreună printre lacrimi și ne rugăm. La 2 ani, Maia mă ajuta să-mi pun perfuziile, îmi dădea la mână ce aveam nevoie. Deseori stătea în genunchi și plângeam de dureri. Maia venea la mine, știa că nu are voie să mă atingă că mă doare și îmi puneau plușurile ei lângă mine.

Când a crescut mai mare, pe la 7 anișori, aveam dureri cumplite de abdomen și coloană. Stăteam în vană și urlam, Dani stătea în genunchi lângă mine și nu mai știa ce să-mi facă. Maia venise de la vecini de la joacă și când a intrat în casă m-a auzit tipând și plângând și a fugit în cameră. Mi-a stat inima în loc, că m-a văzut așa și în mintea mea deja se desfășurau scenarii cu cât rău i-am făcut că m-a văzut așa. Am început cu Dani să mă rog. La un moment dat am simțit o mână pe mine și cum s-au oprit durerile instant. Știam că e Dumnezeu. I-am spus la Dani că s-au oprit durerile, a văzut și el pe fața mea că mă schimbasem. Maia a ieșit din cameră și a venit la noi. Îi spun la Maia, așa cu o bucurie mare:

-Maia Dumnezeu a fost aici în casa noastră și mi-a oprit durerile!

La care Maia foarte serioasă, se uita la noi și ne spune: -Știu mama, eu L-am chemat.

Maia se duse în camera ei și se rugase pentru mine. În acel moment mi-am dat seama ce binecuvântare au fost toate încercările și ce mult au apropiat-o și pe Maia de Dumnezeu. Au urmat alte operații și alte încercări.

Maia a fost cu noi săptămâni de zile în Oltenia în misiune. Vine cu noi și slujește acolo unde e nevoie. Nu mereu îi convine, e copil până la urmă.

Luna trecută, i-a murit câțelul, eu am fost internată, apoi m-a văzut luată cu ambulanța. A stat în carantină, dar a dorit să lucrez ceva cu ea, până mai sunt pe acasă. M-a rugat să o ajut să facă măștișoare să le vândă și să-și adune bănuți. Are ea o listuță cu ceea ce își dorește. Vrea neapărat să vadă marea. Eu fiind tot prin spitale de când s-a născut ea, nu am reușit să mergem nicăieri sau să iasă din țară. I-am spus să își facă o listă și să se roage. Am ajutat-o să facă măștișoare și le-am pus pe pagina noastră. Mă bucur să văd că vrea să facă ceva și să lucreze cu mânuțele ei. Cât am stat la pat în acești ani, am făcut produse handmade, iar Maia venea și lucra cot la cot cu mine. Nu știu cât mă ține Domnul pe pământ așa ca am vrut cât sunt cu ea să o învăț tot ce pot.

A învățat să coasă la mașină, să facă agrafe, bentițe, măncare, curat, tot ce am putut să o învăț. Handmade numai facem că nu mai rezist eu din cauza diagnosticelor, dar lucrez câte ceva pe tableta, cu versete biblice, ca să încurajăm pe alții. Acum stă lângă mine să învețe și design și se roagă pentru tableta și își adună bani.

Maia e deosebită pentru că e copilul Lui Dumnezeu, nu pentru că o creștem noi. E o binecuvântare foarte mare pentru noi, pentru că e darul Lui Dumnezeu.

De când e mica știe că e speciala, pentru că Dumnezeu a ținut-o în viață când toți ziceau că nu va trai.

Dumnezeu știa ce va urma în viața noastră și prin câte încercări vom trece, așa că ne-a trimis-o pe Maia ca să nu uităm că atunci când toate par imposibile, El poate cu mult mai mult decât credem noi. Maia m-a făcut mămică, dar Dumnezeu a ales, a binecuvântat și prin Harul Lui trăim. Nu știm ce v-a urma și ce mai are Dumnezeu pregătit pentru noi, dar știu că El ne poartă de grijă. Suntem o familie mică, ne numim trib, **Tribul mic al Lui Daniel**. Pe pagina noastră: <https://www.facebook.com/tribulmicalluiDaniel> găsiți mai multe articole din anii de încercări și mai multe despre Maia și credința ei și a noastră în Dumnezeu. Ne dorim să fim o încurajare pentru cei care trec prin suferință.

Nădăjduim să fie o încurajare ceea ce am scris despre Maia și despre modul minunat în care Dumnezeu lucrează. Nu renunța să crezi că Dumnezeu face minuni, El poate face minuni și în dreptul tău.

Lavinia Jinar

Vasul meu...

*Creat de Dumnezeu, din lut m-am născut eu...
Un vas, umil, în Mâna Sa, prelucrat, modelat...încet, iată forma a luat...
La început de drum când porneam, la călătoria aceasta, eu ..nici nu mă gândeam
Însă vasul meu a fost din nou prelucrat, frământat până formă nouă a luat.*

*Și priveam în jur, oamenii iată nu erau ceea ce eu credeam,
Și atunci, acest vas, spre Olar privirea și-a întors mai clar
Mai răspicat L-am căutat, mai fierbinte Lui m-am rugat,
Și, în frângerea mea...pe El, Domnul meu, L am aflat*

*Frântă și descurajată, nu mă vedeam nici cum admirată...
Cât puteam Lui mă rugam, căci voiam Lui a spune tot ce mă dureau...
Iertare prin El am putut dăruî, căci L-am simțit în inima-mi, zi de zi...
Și așa, vasul meu...cu trecerea timpului, prin încercări era modelat.*

*Când alergam după oameni, vasul meu nici cum nu creștea,
Ci, mai mult, apăsare simțea...Și atunci, când într-o zi, un alt vas îmi șopti
"Domnul e Cel care poate dăruî "poate da și poate lua"
Atunci, parcă ochii minții mi s-au deschis spre o altă Cale de a vedea.*

*Dumnezeu e bun mereu și răbdare cu vasul meu avea,
Cu cât eu mă retrăgeam în Singurătatea mea,
Cu atât El, de mine, un simplu vas, se apropia...
Și putere, lumină îmi dăruia...*

*Adesea, vasul meu...din lumină își pierdea...
Gânduri, oameni și idei, vasul meu le prelua
În mintea sa, și adesea, parcă simțeam că se pierdea...
Dar, Mâna Sa de Creator, m-a prins și m-a luat sub Aripa Sa*

*Azi, azi vasul meu cu drag privește, spre Al sau Creator
Cu credință, așteaptă să zărească cum Domnul va lucra
Prin acest vas...în tot ce-i voia Sa
Căci El, Creatorul, l-a creat spre Slava Sa!*

*Acum, astăzi asta o știu...dar adesea când privesc în urma mea,
Realizez că vasul meu, prelucrat, frânt, încercat,
Nu pot să nu mă gândesc ce era
Dacă Domnul, din Mâna Sa mă lăsa!*

*Dar, Creatorul meu e Dumnezeu, bun tot timpul...
Acum, când privesc iar înapoia mea
Nu pot să nu-I multumesc sincer și as vrea
Să rămân mereu în Mâna Sa*

*Căci, în toate Mâna Sa am zărit, iar prin El vasul meu s-a întărit
Mai mult spre El a privit și pentru toate, vasul meu l-a mulțumit!
Căci, prin modelarea mea, spre Creator mă apropii mereu și as vrea,
Să fiu un vas...un vas de cinste, pentru Slava Sa!*

*Un vas prin care Domnul să poată îmbărbăta și ridica,
Și încă sunt pe Masa Sa, în Mâna Sa...
Și nu știu când El va termina modelarea mea,
Dar, știu sigur că Acela care mă prelucrează,
Are o viziune și cu privire la viața mea!*

*De aceea, mă las Doamne de Tine modelat,
Unde vezi că mai am nevoie să fiu Tată prelucrat,
Curată Doamne orice zgură, ca să fiu un vas curat,
Prin care, Tata, Numele să-Ți fie lăudat!*

*Atât sunt eu...un lut...un vas...în Mâna Sa!
Olarul e Însuși Dumnezeuul meu și as vrea,
Să mă încred pe deplin în Voia Sa
Căci, El lucrează spre Slava Sa...
Și chiar și eu, voi rămâne uimită de lucrarea Sa,
Ce o are cu vasul acesta!*

Slavă Ție, Domnul meu!
(19 aprilie 2020)
Mihaela Ciorei

"Strâng cuvântul Tău..."

Simțeam un gol imens. Lacrimile au vrut să se elibereze, dar le-am oprit cu toată puterea. Oricum nu mai rezolvau nimic. Am inspirat adânc și am reținut puțin aerul, probabil să mă liniștesc și să văd ce e de făcut. Nimic, absolut nimic! Munca mea de câteva zile, toate gândurile mele scrise, s-au șters la doar o clipire. A fost greșeala mea, recunosc. Nici nu știu exact ce tastă am atins și nu mai are niciun rost să caut scuze. Pe moment am abandonat scrierea articolului, dar azi, câteva zile mai târziu, am înțeles că așa a trebuit să fie. Am mai învățat încă o lecție!

Începutul articolului pierdut era: "Când lucrurile nu ies așa cum vrei." Ce ironie?! A trebuit să simt pe propria-mi piele cuvintele scrise.

"Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva ta." Psalmii 119:11

Întreg anul trecut, acest verset a răsunat zilnic în mintea mea. Mai exact, atunci când mă confruntăm cu diferite probleme, când stări emoționale mă încercuiau, când eram tentată să îmi dau cu părerea și aveam falsă impresie că doar eu am dreptate, chiar și când totul a fost bine, fără motive de îngrijorare...Duhul Sfânt a avut grijă să mă atenționeze. Nu a fost gălăgios și nu mi-a impus.

A lăsat la alegerea mea ce decid, însă am știut că nu orice decizie e urmată de binecuvântare.

Să cunosc Cuvântul Lui Dumnezeu și să nu îl pun în practică, e doar o iluzie. Mai mult....dacă pot să fac ceva bine și nu fac, e păcat! Așa am început să îmi analizez stările, deciziile, și să acționez pentru a îndrepta în viața mea de zi cu zi, tot ceea ce nu era aliniat cu Voia Lui Dumnezeu.

Sunt sigură că și tu la fel ca mine, ai căutat cu disperare ceva, care oricât de amuzant sau ridicol pare, s-a dovedit a fi chiar în mână ta. Ei bine, când soluțiile sunt greu de găsit, s-ar putea să fie doar la câteva file distanță din momentul în care deschizi Biblia. Duhul Sfânt îți poate aduce aminte tot ce ai citit, meditat și memorat din Cuvântul lui Dumnezeu, încât ceea ce părea de neînțeles, imposibil sau complicat, să capete un nou sens.

Are blândețea să te convingă și să te corecteze, să aducă lumina și să te facă conștientă de toată dragostea pe care Dumnezeu o are pentru tine.

M-am găsit iritată de femeia care cerșea insistent, când am auzit o șoaptă spunând: "Împarte-ți pâinea cu cel flămând..." (Isaia 58:7), și imediat mi-am adus aminte că "...pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7-8). Evident atitudinea s-a schimbat și am regretat insensibilitatea mea.

Uneori am fost tentată să denigrez și să vorbesc de rău, însă Cuvântul Lui Dumnezeu, m-a atenționat spunându-mi că: "Cine vorbește în chip ușuratic rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare." (Proverbe 12:18) Tocmai pentru că am simțit de multe ori usturimea săbiilor, vreau să nu le folosesc, ci mai degrabă cuvintele pe care le rostesc să fie ca un balsam vindecător pentru un suflet încercat.

Alteori am fost cuprinsă de teamă, dar mi-am adus aminte că Dumnezeu este cu mine, El mă întărește și îmi vine în ajutor. (Isaia 41:10-13). Îmi promite că orice armă făurită împotriva mea, va fi fără putere și orice limbă care se ridică la judecată împotriva mea, o voi osândi. (Isaia 54:17) Când

sunt nemulțumitoare, când îmi pare că nu am suficient, când o situație grea îmi umbrește amintirea tuturor lucrurilor bune din viața mea, îi spun sufletului meu să îl binecuvânteze pe Domnul, îi aduc aminte de toate binefacerile Lui față de mine, căci El îmi iartă toate fărădelegile și îmi vindecă toate bolile. (Psalmii 103:2-3). Când pur și simplu nu știu, nu mă pot decide, nu am un răspuns, mă rog și aștept pentru că în Iacov 1:5-6 este scris că dacă îmi lipsește înțelepciunea să o cer, iar Dumnezeu care dă cu mână largă și fără mustrare, mi-o va da.

Iar când gândurile mele zboară și perspectiva nu e una bună, când uneltesc la rău în loc de bine atunci orice gând, îl fac rob ascultării de Hristos (2 Corinteni 10:5). Chiar și atunci când sunt plină de bucurie și de pace, îi cânt Domnului căci mi-a făcut mult bine (Psalmi 13:6) și Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea a fost înălțată, mă bucur de ajutorul Lui (1 Samuel 2:1).

Am dat doar câteva exemple din trăiri normale cu care probabil te confrunți și tu uneori, și am încercat să îți arăt cum le fac față cu ajutorul Cuvântului pe care l-am strâns în inima mea.

Cred și mă repet spunând că dacă pot face un bine sau un lucru bun și

nu îl fac, e păcat. Credița trebuie trăită, experimentată și exprimată, iar pentru asta ne străduim să fim împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, ca nu cumva să ne înșelăm singuri (Iacov 1:22).

"Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la vorbele mele! Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în adâncul inimii tale! Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor."
Proverbe 4:20-22

Daniela Decean

privind cu recunoștință

spre El

"Noi, femeile aducătoare de vești bune, nu facem o tragedie din toate lucrurile, știind că ele lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu."

Cu mult entuziasm și poftă de viață, vă scriu câteva rânduri, surori și prietene în Domnul, prin care vă voi povesti câte ceva de acolo, din sufletul meu. Iată, mărturia vindecării mele de unele stări de deznădejde și respingere (un sentiment comun nouă femeilor), precum și de sentimentul de amânare și anume că voi face lucruri mari pentru Domnul, dar nu azi. Ajunsesem să nu mai trăiesc la prezent, ci doar cu planurile de viitor...și atât. Trist, nu?

Ei bine, voi fi cât se poate de sinceră, mai ales de când Biblia mea este deschisă! M-a schimbat și am crescut înțelegând multe taine scrise în ea. Dar erau taine și atât. Nu experimentasem acel Cuvânt Viu și Lucrător asupra minții mele până când am primit călăuzire prin surori și mame spirituale, cu care voluntar ne-am sfătuit, am pus umărul una la povara celeilalte, și, cel mai important a fost să ne purtăm în rugăciune reciproc, chiar pentru unele cauze din afara grupului. Iar Domnul a lucrat minunat!

Cum aș putea să fiu nemulțumitoare? Când m-a salvat, prin faptul că a trimis oameni să mă iubească, să fie părtași cauzei mele, să le pese de starea mea! Este evident că acele persoane au toate șansele să-mi fie buni prieteni, și invers. Cu atât mai mult aici, în Italia, unde suntem ȘI MAI STRĂINI și călători, unde nu-i pasă nimănui dacă ți-e bine sau rău, am pătruns în inima unor surori și am găsit răspuns pentru deznădejdea și respingerea mea. Așa continuăm să ne „legăm rănilor”, într-o lume tristă și bolnavă, făcând un fel de "sanatoriu sufletesc", unde Medicul Suprem e Domnul Isus Hristos!

Fie că recunoaștem sau nu, avem nevoie să fim iubite și înțelese! Nu toate femeile au familie, mama sau tata (în viață), un soț bun, copii, surori, frați, pe cine să iubească. Intenționez ca mesajul meu să fie pentru cititoare, un îndemn spre o mai calduroasă dragoste frățească în aceste vremuri tulburi, unite sub aceeași cruce a Mântuitorului Isus Hristos, care ne-a împăcat cu Tatăl.

Da, cum să nu le iubesc pe acele surori, care și-au făcut timp (deși aveau și ele familii, chiar numeroase) pentru "prinșii de război ai indiferenței", pentru cele ca mine, ca tine poate...? Cum am biruit deznădejdea și respingerea? Uite așa: Domnul m-a îndemnat printr-o soră deosebită, spre aceste "luptătoare" pe un grup de rugăciune și post regulat, care m-au crescut cu multă iubire. Moral și spiritual m-au marcat mult. Asta începând din martie 2020, la începutul crizei pandemice, care pentru mulți a fost un moment de oprire îngăduit de Domnul, spre „analiza” propriilor vieți. Ei bine, adaug doar că mi-a folosit și mie acea perioadă, pentru a avea timp de calitate dedicat rugăciunii, pe care alții o neglijam oarecum. Și poate nu doar mie mi s-a întâmplat așa! Dar iată că suntem în ianuarie 2022, când vedem cum nimic nu va mai fi la fel.

Dar nu fac o tragedie din asta! Noi, femeile aducătoare de vești bune, nu facem o tragedie din toate lucrurile, știind că ele lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, conform Romani 8:28.

"Pot TOTUL în Hristos care mă întărește.", Filipeni 4:13

Odată ce ai întors „fila” vieții și spui: "Pot TOTUL în Hristos care mă întărește.", Filipeni 4:13, ești alt om. Efectiv te eliberezi de sentimentul acela de nimicnicie, de frică de a înfrunta provocările zilnice ale vieții. Luând jugul lui Hristos, care e bun și sarcina Lui ușoară, Matei 11:30, doar așa NU ne vom simți ne iubite, deznădăjduite și copleșite de griji, cu care noi femeile "ne încărcăm" destul de des...!

Am realizat prin aceste surori cum greu mi se datora multor „bagaje” inutile, pe care le căram în spate, fiindcă nu aruncasem TOATE îngrijorările asupra CELUI ce El Însuși îngrijește de noi, conform 1 Petru 5:7. El este Atotputernic să poarte totul, să ne elibereze pe toți! Glorie veșnică Lui! Mai am mult de dăltuit la muntea mea, pentru a accepta în totalitate că pot chiar TOTUL în Hristos care mă întărește. Amin!

Deși pasul e făcut în direcția corectă, șansele de reușită vin în măsura raportării corecte la Cuvântul Viu a lui Dumnezeu și chiar îmi doresc să ne înviorăm sufletele împreună crezând acest adevăr. Slavă Domnului care îmi îndreaptă pașii!

Ei bine, nu am fost mereu așa, exact pentru că nu am gândit așa, deși "m-am lăudat" mie însămi că sunt bine. Dar atunci când stai de vorbă cu Dumnezeu, nu doar în anumite ocazii și El îți spune că te vrea cu gelozie pentru El (afirmație personală), vrei ca tu să te micșorezi, iar El să crească în tine. Vezi totul cu ochii credinței și ești gata să slujești cu darul ce L-a pus în tine, cu toată bucuria, făcând totul pentru lubitul inimii tale! Desigur, doar după întâlnirea personală cu El! "Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața." 1 Ioan 5:12

Da, viața din belșug! Viața veșnică! Slavă Domnului! Așa de mult timp cât mlădița vieții tale firave este viu ancorată în El, curățită pentru un și mai mult rod, viața ta poate fi o binecuvântare revărsată peste alții, care simt încă, într-un fel s-au altul, povara deznădejzii și a respingerii.

Mesajul meu este despre a ne deschide relațiilor de la om la om, de la suflet de femeie, la suflet de femeie! Iar dacă cineva are dorința să ne cunoaștem în privat, aș fi bucuroasă să-mi lărgesc familia spirituală!

Eu sunt fericită așa...doar așa, smerită și plină de harul Lui! Cu dragoste și prețuire pentru comorile cerului,

Maria Muntean,
Biserica "Maranata Piacenza", Italia

continuă *Doamne*

Mă gândesc că dintre toate cele create de Dumnezeu, omul este singura făptură căreia i s-a dat dreptul la consimțământ, la liber arbitru...

E ciudat să ți-L imaginezi pe mărețul și veșnicul Dumnezeu stând pe Tron, cu toată oștirea cerească închinându-l-se, „strigând unul către altul și zicând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Oștirilor! Întreg pământul este plin de slava Lui!” (Isaia 6:3), apoi așteptând după consimțământul omului. E ciudat, dar foarte real.

Dumnezeu nu va lucra în viața niciunui dintre noi fără consimțământul nostru. Adică nu va face nimic, nimic. El ne-a ales să fim parteneri cu El în lucrările Lui, dar doar dacă vrem. Dumnezeu, care este în afara timpului și a spațiului, care nu are început și sfârșit, Cel care S-a numit pe Sine „Eu Sunt” S-a expus, lăsându-ne opțiunea de a alege să avem încredere în El și în căile Lui. El așteaptă consimțământul meu pentru a lucra în mine și cu mine. Știi doar că El bate la ușă, nu intră cu forța, nu dă buzna. Așteaptă să-I spun da!

I-ai spus vreodată „da” lui Dumnezeu? Ți-ai asumat vreodată riscul ăsta? Fiindcă unii oameni cred că dacă au spus da, tot ceea ce urmează este numai glorie, slavă și osanale... Și eu am crezut, dar am revenit repede la realitate. Entuziasmul pe care-l simți în urma consimțământului dat lui Dumnezeu pentru lucrările Sale vine fiindcă El îți arată anticipat finalul victorios în care vrea să te conducă. El îți arată Cine este El și cine ești tu în El. Îți arată gloria viitoare ca să știi și să te încrezi în promisiunile Lui.

Nicio lucrare a lui Dumnezeu nu este sortită eșecului. Dar ceea ce vrea El să conștientizezi și pentru ce să-ți dai acordul este procesul călătoriei tale, drumul până la capăt. Și lucrul acesta presupune risc, răbdare și credință.

Isus a intrat în Ierusalim în strigăte de glorie și osanale, ca după scurt timp să fie vândut, părăsit de cei dragi și pedepsit să atârne și să moară pe o cruce. Totul părea pierdut, dar prin consimțământul Lui de a face voia Tatălui a dus la sfârșit lucrarea, având biruința împotriva împărăției întunericului, prin învierea Lui.

A merge până la capăt este adevărata victorie, care necesită „da-ul tău”, nu o singură dată, ci de mai multe ori pe parcursul drumului. Pe același principiu, al parteneriatului și al liberului arbitru, Dumnezeu așteaptă acordul tău pentru a continua.

E un act de curaj și voință să pornești la drum în acord cu Dumnezeu, dar un și mai mare curaj este să mergi până la capăt, să-I spui da lui Dumnezeu ori de câte ori e nevoie, chiar dacă pare o nebunie. Promisiunea Lui îți garantează finalul, reamintindu-ți în Cine te încrezi. Supranaturalul va impacta viața ta doar atunci când tu îi permiți să lucreze, când îi spui DA lui Dumnezeu. Este o coliziune a cerului cu naturalul, una care dă naștere miracolelor. Maria a spus: „Facă-mi-se după cuvintele Tale...” și Cuvântul S-a făcut Trup. Ea a spus da și miracolul s-a produs.

Poate te gândești că nu se mai poate întâmpla nimic bun pentru tine, că ești sleit de puteri, poate îți trec prin minte gânduri de abandon, poate ești atât de copleșit de circumstanțe și ai lăsat ca visurile tale să moară pe drum. Tot ce speră este să se întâmple un miracol. Ai făcut ce ai crezut că este drept, corect, ai spus da de câte ori a fost nevoie până acum, dar drumul nu este la final, iar ceea ce se vede este un eșec lamentabil. Ai obosit și te rogi să se întâmple o minune.

Ca ea să se întâmple, după atâtea da-uri pe care le-ai spus lui Dumnezeu, este nevoie de „Continuă, Doamne!” Fii conștient că ești încă pe drum; nu orice drum, ci calea Lui. Ești în voia Lui, la timpul și locul potrivite. Ești acolo unde trebuie să fii ca El să-Și împlinească lucrările bune și pline de speranță și viitor pentru tine.

Continuă, Doamne! „Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci: nu părăsi lucrările mâinilor Tale.” Psalmul 138:8

Luminița Ciuciumiș
pasaj din cartea
„De la Întuneric la
Frumusețe”-

La fiecare început de an, cred că, fiecare dintre noi ne luăm noi hotărâri de-a ne sfinți și de a ne apropia de Cel care ne-a iubit și ne iubește atât de mult.

La fel și noi trebuie să -L iubim pe Domnul Isus, care a plătit prețul răscumpărării noastre din păcat și a împăcării cu Dumnezeu! Domnul Isus a spus: "Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele." Ioan 14:15. Spunea că, poruncile Lui nu sunt grele. Porunca Lui este să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a iubit El. Ioan 13:34 Domnul Isus ne-a îndemnat să veghem, în așteptarea Lui să fim, ca și fecioarele înțelepte, cu ulei în vas și cu rezerve. Sunt multe versete în Scriptură care ne îndeamnă la veghere. Rom 13:11, Apostolul Pavel le scria romanilor să se trezească din somn: "Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut." Îndemnul este valabil și pentru noi. Efesenilor le spunea să răscumpere vremea că zilele sunt rele Efeseni 5:16. În toate timpurile au existat probleme, lupte de toate felurile, în toate domeniile, ca și în timpurile noastre.

Domnul Isus la toți ne spune pentru toate generațiile: "Căutați mai întâi Împărăția Lui Dumnezeu și ne-prihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". Prioritatea numărul unu în viață este, a ne apropia de El, a ne adânci în Cuvânt, a căuta comoara în Cuvânt care este credința în El, a asculta de El, a rămâne în voia Lui în smerenie, a păzi poruncile Lui, a ne bucura de dragostea Lui și de nădejdea că vom fi odată cu El în cer.

Doamne ajută-ne pe toți, să ajungem acele momente mult dorite!

Dar până atunci să nu obosim, să ducem vestea bună a Împărăției și să aducem multă roadă, la ce a fost chemată Biserica Domnului!

Domnul Isus ne-a dat o pildă: Maria și Marta, atunci când le-a vizitat Domnul Isus. Amândouă erau credincioase și îl iubeau pe Domnul. Inima fiecăruia arată ceva. Maria îl iubea mult pe Domnul, inima ei era lipită de El, pentru că știa, că fără ajutorul Lui nu are binecuvântare, și călăuzire în lucrurile spirituale și pământești. Ea simțea în sufletul ei o trezire în a face bine celor bolnavi, celor flămânzi și celor fără adăpost. Vedea că primea o putere, o credință prin rugăciune, ea sorbea Cuvântul Domnului stând la picioarele Lui. Marta avea și ea partea ei bună, dar la plângerea ei, că Maria nu o ajută, Domnul Isus nu a muștrat-o, dar i-a zis: "Maria și-a ales partea cea bună."

Dumnezeu ne cunoaște problemele vieții noastre, necazurile și frământările noastre, de aceea ne îndeamnă să fim ca Maria. Să ne ordonăm prioritățile în fiecare zi din viața noastră pentru a fi fericiți și a avea putere atât spiritual cât și pământește. Cuvântul Domnului-Biblia este putere, pâinea vieții, apa vieții, mângâiere, alinare, vindecare, lumină, viață, e plin de har. Reumplerea candelor noastre se face prin citirea Cuvântului. Avem nevoie de ulei să ardă în candelarele noastre în așteptarea Marelui nostru Isus Hristos. Versurile unei poezii spun așa:

**"Să ardă candelarele noastre,
Să avem rezerve pentru Domnul 'nost',
Ziua și noaptea să stăm în veghere
Când vine, toți să fim la post"
Cuvântul Domnului ne îndeamnă la veghere:
"Luați seama, vegheați și rugați-vă;
căci nu știți când va veni vremea aceea." Marcu 13:33**

Dacă fiecare dintre noi privim în urma vieții și aducându-ne aminte de toate binefacerile Domnului, suntem datoare să-i mulțumim și să venim cu cântă și recunoștință înaintea Lui, cu atitudinea și inima Mariei.

Nădejdea că Mântuitorul nostru se va întoarce în curând să ne ia din lume, să "fim todeauna cu Domnul" 1 Tes 4:17 este speranța și mângâierea tuturor celor răscumparați. Închei, mulțumind Lui Dumnezeu pentru această oportunitate "SUFLET DE FEMEIE", prin care putem să ne îndemnăm la dragoste și fapte bune. În Coloseni 3:16 scrie: "Cuvântul Lui Dumnezeu să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând Lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră."

Dumnezeu să ne binecuvânteze, pe noi și familiile noastre, ca la venirea Lui să fim gata! ISUS VINE ÎN CURÂND-MARANATA!

Victoria Natea
Biserica "Bethel" -Tg.Mureș

Brioșe cu afine

Red Velvet

by Anda

În acest articol vreau să vă prezint o rețetă care se poate servi ca și micul dejun, când primim musafiri, sau de ce nu, când călătorim undeva. O rețetă simplă, gustoasă și sățioasă.

Ingrediente

- 125 g unt
- 170 g zahăr pudră
- 2 ouă
- 1 linguriță de extract de vanilie
- 280 g făină
- 1 linguriță de praf de copt
- 200 ml lapte
- 250 g afine

Mod de preparare

1. Preîncălziți cuptorul la 180 de grade.
2. Într-un bol topiți untul. Eu îl fac la microunde, deoarece durează mai puțin. După ce s-a topit, amestecăm cu zahărul pudră, după adăugăm ouăle câte unul și extractul de vanilie.
3. Amestecăm făina cu praful de copt, și adăugăm cu câte o lingură la amestecul de ouă, paralel adăugăm și câte un pic din lapte.
4. După ce am amestecat toate ingredientele până la omogenizare, punem în forma de brioșe și adăugăm afinele în fiecare formă.
5. Punem în cuptor cam 20 de minute.
6. Se scoate din cuptor și se lasă să se răcească.

Poftă bună!

Brigitta Galfi

Ingrediente

- Blat:**
- 200 g unt
 - 300 g zahăr pudră
 - 8 ouă
 - 400 g lapte bătut
 - 500 g făină
 - 2 linguri cacao
 - 1 praf de sare
 - 2 lingurițe praf de copt
 - 2 lingurițe rase bicarbonat
 - 1 lingură oțet
 - 2 lingurițe colorant roșu
- Crema:**
- 500 g mascarpone
 - 600 g cremă de brânză
 - 500 g frișcă lichidă
 - 200 g zahăr
 - 2 linguri esență de vanilie

Mod de preparare

- Blat:**
- Untul la temperatura camerei se freacă cu zahărul 3-5 minute, se adaugă ouăle rând pe rând și se mixează, se adaugă laptele bătut și se amestecă bine.
- Făina, sarea, praful de copt se amestecă, se toarnă peste ingredientele lichide și bicarbonatul stins cu oțet. Se mixează bine, apoi adăugăm colorantul. Se împarte compoziția în 3 părți egale și se coc trei foi în tava mare de cuptor pe foaie de copt. Trebuie să iasă o foaie subțire, tăiem marginile și le facem egale. Marginile rămase de la blat le dăm prin blender și le folosim pentru decor la final.
- Crema:**
- Toate ingredientele se mixează bine: mascarpone, crema de brânză, frișca lichidă, zahărul și esența de vanilie, se pune crema într-un posh cu duza rotundă mai mare.
- Ansamblare:**
- Se pune o foaie peste care se pune cu posh-ul crema cât o nucă cum se vede în imagine una câte una apoi peste se pune cealaltă foaie din nou punem crema în același mod blat și iar crema, peste cremă decorăm cu baltul mărunțit ca o ploaie, fructe de pădure (afine, merișoare) și frunze de mentă proaspete. Pofta buna!

Anda Cristache

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atârna de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile
cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Canalul Alfa Omega TV

Lansat în iunie 2006, Alfa Omega TV este primul canal TV creștin din România, și promovează valorile moral-creștine prin mijloacele media moderne.

Canalul poate fi văzut de milioane de români și este disponibil gratuit 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână pe TV, internet și pe mobil. Alfa Omega TV emite pe satelit și acoperă Europa, Nordul Africii și Orientul Mijlociu.

Canalul Alfa Omega TV este alternativa creștină și educațională în oferta de canale de televiziune din România și Republica Moldova. Într-o societate care încurajează lipsa valorilor, Alfa Omega TV continuă să promoveze principiile creștine.

Ceea ce ne face diferiți de alte canale creștine este tematica pe care o abordăm. De-a lungul timpului, prin emisiunile emise și prin campaniile specifice organizate, canalul Alfa Omega TV a promovat valori esențiale care trebuie să stea la baza unei societăți creștine: familia, viața, creaționismul științific, pro-Israel.

Alfa Omega TV poate fi recepționat în majoritatea localităților din țară, ultimele studii plasându-l în topul 25 al celor mai vizionate televiziuni românești, cu recomandarea must-carry din partea CNA.

Canalul Alfa Omega TV este o sursă de hrană spirituală și o resursă bogată pentru cei care vor să cunoască, să înțeleagă și să trăiască în viața lor Cuvântul lui Dumnezeu. Prin programele difuzate, numeroși români l-au cunoscut pe Dumnezeu și au decis să își trăiască după principiile creștine.

Unde pot vedea canalul Alfa Omega TV?

DIGI În pachetul RCS-RDS-DIGI de TV digitală, în toată țara (28 lei/lună)	ALTE REȚELE În 450+ rețele de TV cablu locale și regionale din toată țara.
UPC În pachetele de cablu digital Play Familia (35 lei/lună) și Play Maxim (45 lei/lună)	SATELIT Recepție în Europa, cu parabolă. MPEG-4, Eutelsat 16°E, Frecv: 12717 MHz Polarizare: Oriz.; SR: 7500 ks/s; FEC: 3/4
AXTA În pachetul de cablu Digital Start (39 lei/lună)	INTERNET www.alfaomega.tv/live
TELEKOM În cablu digital în pachet M (42 lei/lună) și L (58 lei/lună), în pachetul IPTV, Online TV	APP MOBILĂ În App Store și Google Play
NEXTGEN În pachetele Analogic (27 lei/lună) și Digital (32 lei/lună), în oferta de bază	
ORANGE În pachetele Home TV de cablu digital Explore (8 EUR/lună) și Global (10 EUR/lună)	
INES În pachetul IPTV (50 EUR/lună)	

www.alfaomega.tv/receptie

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro